

LASKUVARJOURHEILU

Finnish Magazine of Sport Parachuting
No 2 1990 14. vuosikerta. 20 mk.

LASKUVARJOTOIMINTAA HARRASTAVAT KERHOT PARACHUTING CLUBS IN FINLAND

	Yhteyshenkilö Contact person	Puhelin telephone	t = work k = home kerho = club
Alavuden Ilmailukerho, Timo Panula Kotakiventie 28 A 3 60320 SEINÄJOKI	Timo Panula	964-138 000 965-12 230	k kerho
Hallin Laskuvarjokerho, 35600 HALLI	Pekka Karhumäki		
Hangon Laskuvarjokerho, Hangon lentokenttä 10900 HANKO	Kari Nivala	949-451 606 911-89 291	t/k t/kerho
Imatran Ilmailukerho, Rauno Härkönen Ritvakoivunkj. 1, 55800 IMATRA	Rauno Härkönen	954-292 621 954-41 876 954-37 393	t k kerho
Imatran Ilmailukerho, Pekka Kivinen Katajakatu 7 A 1 53810 LAPPEENRANTA	Pekka Kivinen	953-514 394 953-29 110	t k
Jyväskylän Laskuvarjokerho, PI 462 40101 JYVÄSKYLÄ	Jari Toivo	941-637 201 941-284 7966 941-753 206	t k kerho
Kainuun Laskuvarjokerho, Heikki Punju, Jutta, 87850 PALTANIEMI	Heikki Punju	986-28 654 986-475 255	t k
Kanta-Hämeen Laskuvarjourheilijat Niittykatu 17 A 3 13100 HÄMEENLINNA	Maija Haanpää	917-201 364 917-165 129 914-42 893	t k kerho
Kotkan Ilmailukerho Ilpo Kokko Kaskipolku 9 A 5 48400 KOTKA	Ilpo Kokko	952-22 948	k
Kuopion Laskuvarjokerho PI 338 70101 KUOPIO	Hukka Salonen	971-452 462 971-451 001 971-474 748	k kerho/konehalli t
Kärsämäen Ilmailijat Helge Luttinen JL 48, 86710 KÄRSÄMÄKI	Helge Luttinen	984-61 679	k
Lahden Laskuvarjokerho Risto Koivisto Erämiehentie 10 15870 SALPAKANGAS	Risto Koivisto	918-803 525 918-803 941	t k
Napapiirin Laskuvarjourheilijat PI 307 96101 ROVANIEMI	Leena Nuolimäki	960-61 876 960-393 956 960-631 410	t k kerho
Oulun Laskuvarjokerho PI 307 90101 OULU	Mikko Närhi	981-225 000 981-481 540 981-482 759	t k kerho
Pohjois-Karjalan Laskuvarjourheilijat Risto Käyhkö Alapihantie 22 81100 KONTIOLAHTI	Risto Käyhkö	973-24 149 973-732 255 973-854 142	t k kerho
Satakunnan Laskuvarjourheilijat Porin lentoasema 28101 PORI	Jarmo Leppänen	939-423 452 939-394 648 939-325 790	t k kerho
Suomen Laskuvarjokerho Hki-Malmin lentoasema 00700 HELSINKI	Mimma Lehtovaara	90-135 2011 90-378 827	t kerho
Suomen Urheiluilmailuopisto 12820 RÄYSKÄLÄ	Jorma Laine	914-42 871	t
Tampereen Laskuvarjokerho PI 142 33101 TAMPERE	Jaana Ahtinen	931-122 885 931-656 122 931-655 126	t k kerho
Turun Laskuvarjourheilijat PI 36 20101 TURKU	Ulla Mansikka	921-350 813 921-388 262	k kerho
Utin Laskuvarjokerho PI 44, 45101 KOUVOLA	Sami Rämä	951-21 161/346 951-254 085 921-84 539	t k kerho
Vaasan Laskuvarjokerho PI 337, 65101 VAASA	Hannu Takala	961-112 443 961-269 279	t k

Ps. Tarkistakaa tiedot ja korjatkaa virheet – kirjallisesti lehdelle!

Päätoimittaja:
Mimma Lehtovaara

Ulkoasu:
Jukka Kujala,
Antti Kuparsaari,
Esa Nykänen,
Pekka Palotie,

Toimituksen osoite:
Laskuvarjourheilu,
Malmin lentoasema,
00700 Helsinki

Julkaisija:
Suomen Laskuvarjokerho,
Malmin Lentoasema,
00700 Helsinki,
puhelin 90-378 827

Painopaikka:
Aurasen Kirjapaino,
Saksankatu 1,
30100 Forssa,
puhelin 916-221 00

Irtonumerohinta 20,-
vuosikerta 70,-. Neljä
numeroa vuodessa.

Toimitus ei vastaa artikkeleis-
sa esitetyistä mielipiteistä,
vaan jokaisesta artikkelista
vastaa kirjoittaja itse.

Lehti ottaa mielellään julkais-
tavaksi lukijoiden valokuvia,
piirroksia ja juttuja.

Kansikuva: Kanta-Hämäläis-
ten CRW-taidonnäyte. Kuva:
Timo Saarinen.

SISÄLLYS

- 2 Kerholuettelo
- 4 Para Ski SM-90
- 6 Toimintaluvut kasvussa
- 8 H.MO-kurssi II/90
- 10 Matkalla Blediin
- 12 Ready-set-go
- 17 Kalakukkokisat
- 18 Tapahtui Jyväskylässä
- 20 Tapahtumakalenteri
- 21 Toivoretkellä taivaalla
- 22 Pätkelmiä
- 25 Tandem
- 26 Vihjeitä organisointiin
- 28 Juhannus-Boogie
- 30 Ostetaan, myydään

Valintaperusteista

Olemmeko ajastamme jäljessä vai ajantasalla? Siinä kysymys johon etsii vastausta keskusteltuaan hyppääjien kanssa. Usein käy niin, että kaikki valittavat ja purnaavat nykyisistä valintaperusteista kun joukkueita ja henkilöitä nimetään kansainvälisiin edustustehtäviin. Se on todella kivaa, mutta kun joskus – edes joku antaisi paremman vaihtoehdon mitä meillä nyt on, ottaen huomioon nykyiset puitteet missä toimitaan, niin olisin todella tyytyväinen.

Kun keskustelee eri maiden edustajien kanssa kansainvälisissä kisoissa ja kyselee heidän systeemeistä niin täytyy todeta, että olemme ajastamme jäljessä. Siihen lienee monta syytä, mutta suurin syy lienee hyppääjät itse. Olemmeko valmiita uusiin kenties hieman radikaaleihin muutoksiin – luulisin että olemme, sillä koko maailmahan muuttuu kovaa tahtia parasta aikaa.

Tämä kaikki vaatii selkeämpää ja ennenkaikkea pitkäjännitteisempää suunnitelmallista työtä. Meidän pitää pystyä määrittelemään pitkällä tähtäimellä seuraavan vuoden kilpailuja suhteutettuna kansainvälisiin kisoihin, jotta voisimme käyttää valintaperusteina useampaa kuin yhtä SM-kisaa. Tämä nykyinen järjestelmä, jonka perusteella SM-kisojen perusteella voittajat lähtevät edustustehtäviin takaa sen, että valinnat ovat helppoja ja varmasti sinne menee hyviä hyppääjiä, mutta meneekö sinne parhaat? Mikä on lopputulos pitkällä tähtäimellä? Miten käy sen nuoren miehen tai naisen, joka pärjääkin SM-kisoissa ja yht'äkkiä joutuu MM-kisa-areenalle. Jos ei aikaisempaa kokemusta ole kansainvälisistä kisoista niin voi mennä pupu pöksyyn tai sitten ei, mistäs sen tietää.

Kun katsotaan meidän kuviohyppyjen kisakalenteria kotimaassa, niin sieltä löytyy vain yhdet kisat ja ne ovat SM-kisat. Mistä rw-hyppääjät saavat kisakokemusta? Meidän pitäisi pystyä tarjoamaan parempaa, useampia kisoja sekä mahdollisuutta osallistua kansainvälisiin kilpailuihin valmennuksellisessa mielessä. Se vaatii työtä kerhoilta ja yksittäisiltä hyppääjiltä, mutta mikä on kerhojemme toiminnan tarkoitus. Uskoisin sen olevan laskuvarjourheilun edistäminen.

Konventionaalisella puolella tilanne on paremmin, sillä kerhokilpailuja järjestetään runsaasti. Tässäkin on kyllä parantamisen varaa sillä kisojen päivämäärät voitaisiin lyödä lukkoon jo vuotta aikaisemmin, jotta valintaperusteiden määrittäminen ja yksittäisten kilpailijoiden valmennussuunnitelmien tekeminen olisi mahdollista. Samoin heidänkin pitäisi saada enemmän kansainvälistä kilpailukokemusta ja tässä jotkut kerhot ovatkin olleet edistyksellisiä.

Para Ski puolella lienee asiat mukavasti, on valmennusryhmä ja useita karsintakilpailuja minkä perusteella joukkueet valitaan. Yhteisiä valmennustapahtumiakin on, mutta suurin osa valmentautumisesta on edelleenkin yksittäisen hyppääjän omista rahoista ja innosta kiinni.

Eihän tuo kaikki vielä riitä vaan tarvitaan määrätietoista valmennusta niin rw-, tarkkuus- ja tempuhrhypyillä kuin para ski puolellakin ja ennenkaikkea hyvin organisoitua sellaista. Tässä liitolla voisi olla suuri merkitys. Jos pystyttäisiin luomaan valmennusjärjestelmä ja sen kautta valmennusrenkaat, jotka saisivat apua ja tukea liitolta, olisimme hypänneet pitkän askeleen eteenpäin suomalaisen laskuvarjourheilun kehittämisessä.

Pekka Palotie

PARA-SKI SM-90

Vielä alkuvuodestakin näytti Para-Ski SM-kisojen kohtalo uhkaavalta. Kukaan ei halunnut järjestää kisoja mutta onneksi ne saatiin "puoliväkisin" työnnettyä Kuopion kerholle Kalakukkokisojen yhteyteen. Kisojen ajankohta ja paikka selvisivät kuitenkin aivan liian myöhään mistä johtuen monilla ilmeni vaikeuksia mm. työ- ja loma-asioiden järjestelyissä joka taas oli yksi syy vähäiseen osanottajamäärään. Mitä me tästä opimme? No, perinteisesti emme tietenkään mitään mutta voisimme ainakin yrittää selvittää vastaisuudessa näinkin tärkeiden kisojen järjestämishomman jo edeltävän kevään tai viimeistään kesän aikana. Tämäntyyppisen kisan järjestäminen hoituu pienemmältäkin kerholta ja aina on syytä muistaa, että yhteistyö on valttia! Erityisesti alppilajin kannalta olisi toivottavaa, että pohjoisen kerhot järjestäisivät meille kisat jossain suuremmissa rinteessä täyspitkällä suurpujotteluradalla, jolloin lajin oikea luonne tulisi esille ja kilpailijat saisivat tuntumaa olosuhteisiin, joissa kansainväliset suurkisat käydään.

Saavuimme puolipilviseen mutta tuuliseen Rissalaan perjantaiaamuna. Heti avajais-

laan suurpujottelukisaa varten. Rata oli noin puolet normaalia lyhyempi, koska kointeeseen ei pitempää mahtunut. Onneksi se oli hyvin tehty ja näin ollen mittasi varmasti laskettelijoiden taitoja. Jos rata olisi ollut täyspitkä, olisi myös fyysisen kunnan merkitys saattanut vaikuttaa lopputuloksiin.

Kahden laskun jälkeen olimme saaneet kaikki kilpailijat paremmuusjärjestykseen. Listan ykkösenä oli Hirvosen Ese Joensuusta ja niukasti hävinneenä kakkostilalla Palo-

tien Pekka Helsingistä. Pekka oli alkuvuodesta viettänyt useita viikkoja Itävallassa Salomonin hommissa ja se näkyi myöskin tyyliässä! Joensuulaisten menestystä täydensi Käyhkön Risto laskettelu kolmostilallaan. Seuraavilta sijoilta löytyi myös tuttuja nimiä: Härkönen, Heino, Toivonen mutta missä olivat Palmu ja Autti? Palmun Make tamppaili itselleen ekalaskulla muutamana ylimääräisen sekunnin ja löytyi vasta sijaluvulta 11. Valtakuntamme ParaSkin kärkimiehiin kuuluva Autti taas oli

estynyt saapumasta kisoihin jo syksyllä tilatun lomamatkan takia. Vahinko!

Lasketteissa odotettu uusien miesten esiinmarssi estyi kaatuilujen takia. Sekä Pajusen Karski että Härkösen Jussi kieriskelivät rinteessä hieinan epäonnisesti. Menköön tämä vuosi näin mutta auta armias, ensi vuonna! Vai mitä, pojat?

Lasketteluun jälkeen jäi muutamana tunnin palautuminen ja iltapäivällä osa porukasta seisoikin jo Puijolla numerolappu rinassa ja väkisinhihtosukset jalassa. Lähtö erittäin raskaalle, sohjoiselle kymppin rutistukselle suoritettiin yhteislähtönä mikä osoittautuikin hyväksi ratkaisuksi. Huippumiesten ei näet tarvitse olla koko ajan ohittelemassa meikäläisiä. Ainakin tällä kertaa olisi voitu ehkä hiihtää lyhyempikin lenkki mikä muuten saattaisi vastaisuudessakin lisätä osanottajamääriä ko. lajiin. Vanha totuushan kuuluu, että mitä pitempi matka, sen pimeempi jätkä!

Kovan hiihtokisan ylivoimaiseksi voittajaksi nousi uusi naama Imatralta, Kannon Mika. Toisena oli vanhan Härkösen veljenpoika Jussi Härkönen ja kolmannelta sijalta löytyi konkari Punjun Hessa Kajaanista. Vanha Härkönen

itse rypisti puolikuolleena neljänneksi. Hiidon kovin jätkä oli kuitenkin jälleen kerran Oran Pekka joka uusissa ihonmyötäsissä hiihtohaalareissa hiihti raskaan ladun tiukasti loppuun asti sijoittuen kymmenen parhaan joukkoon.

Lauantai aamuna käynnistettiin hyppykisa kovien tuulten vallitessa. Kaksi ensimmäistä kierrosta saatiin melko kivuttomasti läpi mutta kolmannen kierroksen aikana tuulet nousivat jo ajoittain niin koviksi, että joitain hyppyjä jouduttiin uusimaan sen takia. Loppujen lopuksi kävi niin, että superuusija Palmu Utista (koime uusintaa) oli ainoa, jolla ei ollut kolmea kierrosta kassassa, kun jouduimme lopettamaan kokonaan tuulien takia. Mikäli Palmu ei saisi kolmatta tulosta, eivät minimitt tulisi täyteen eikä Para-Ski-tulokset olisi virallisia ja mitalit jäisi jakamatta.

Heräsimme sunnuntaina virkeinä ja intoa täynnä toteamaan, että inhoittava tymä leijui Savon yläpuolella. Ei auta, Palmulle on saatava kolmas hyppy vaikka väkisin, joten kilpailijat raahautuivat lentokentälle jatkamaan hmmm... vähäisiä yöunia. Siis STAND BY!

Viimein kokenut ja tehokas kilpailujohtajamme Hukka keksi, että taivaalla olisi yhden hyppääjän kokoinen reikä, joten Palmu koneeseen ja muut pläkälle ihmettelemään. ja sieltä se tuli! Eikä kovin huonosti tullutkaan, koska sijoittui hyppykisan jaetulle ykköstitalle yllätysmiehen, Palotien kanssa. Hyppykisan kolmanneksi tuli Anttolaisen Make Jyväskylästä ja jaetulla neljän-

nellä tilalla Härkösen Rauno Imatralta ja Toivosen Timo Utista.

Näin siinä sitten kävi, että Palotien Pekka otti ensimmäisen Alppi Para-Skin Suomenmestaruutensa. Onneksi olkoon vielä kerran Pekka! Pannostaminen palkittiin. Toiseksi tuli Härkösen Rauno ja kolmanneksi laskujen voittaja Hirvosen Esko. Utin vahvan Para-Ski-kaartin edustajat Toivonen ja Palmu nappasivat neljännen ja viidennen sijan ja seuraavilta sijoilta löytyy Käyhkö, Heino ja Paavilainen. Nämä kahdeksan tulevat oletettavasti kuulumaan siihen ryhmään, josta valitaan joukkue 1991 MM-kisoihin. Lisäksi kilpailukomitea tulee nimeämään rinkiin myös harkinnan perusteella joitain nimiä.

Palotie nappasi mitalin myös nordic-puolelta tullen toiseksi. Voiton vei vanhalla rutiinilla Härkösen Rauno ja Kannon Mika ilahdutti kolmossijallaan. Hyvä uudet miehet! Toivonen oli ajoittanut huippukuntonsa väärin ja jäi niukasti neljänneksi.

Superkiitokset Hukan jengille ensinnäkin kisojen ottamisesta ja myöskin rennosta mutta tehokkaasta läpiviennistä. Tullaan mielellään toistekin!

Teksti: Timo Toivonen
Kuvat: Lehden arkisto

Voittajalla on hymy herkässä, sillä hyvin välineisiin voi luottaa.

Alppi Para-Ski SM-90 hyppytulokset (10. parasta)

Sija	Kilpailija	I	II	III	Yht.
1.	Palotie Pekka	0,00	0,02	0,02	0,04
1.	Palmu Markku	0,00	0,01	0,03	0,04
3.	Anttolainen Markku	0,01	0,00	0,05	0,06
4.	Toivonen Timo	0,03	0,05	0,00	0,08
4.	Härkönen Rauno	0,02	0,02	0,04	0,08
6.	Räsänen Mauno	0,01	0,03	0,07	0,11
7.	Paavilainen Jarne	0,04	0,12	0,04	0,20
8.	Hirvonen Esko	0,01	0,14	0,37	0,52
9.	Heino Matti	0,01	0,57	0,00	0,58
10.	Käyhkö Risto	0,01	0,04	1,00	1,05

Alppi Para-Ski SM-90 lopputulokset (10. parasta)

Sija	Kilpailija	Pujottelu	Hyppy	Yht.
1.	Palotie Pekka	2	1	3
2.	Härkönen Rauno	4	4	8
3.	Hirvonen Esko	1	8	9
4.	Toivonen Timo	6	4	10
5.	Palmu Markku	11	1	12
6.	Käyhkö Risto	3	10	13
7.	Heino Matti	5	9	14
8.	Paavilainen Jarne	7	7	14
9.	Anttolainen Markku	14	3	17
10.	Räsänen Mauno	16	6	22

Nordic-ParaSki SM-90 lopputulokset (10. parasta)

Sija	Kilpailija	Hiihtotulos	Hyppytulos
1.	Härkönen Rauno	40.25 (4.)	0.08 m (2.)
2.	Palotie Pekka	46.40 (6.)	0.04 m (1.)
3.	Kanto Mika	33.29 (1.)	1.66 m (8.)
4.	Toivonen Timo	50.28 (7.)	0.08 m (2.)
5.	Räsänen Mauno	45.13 (5.)	0.11 m (4.)
6.	Punju Heikki	38.20 (3.)	1.41 m (7.)
7.	Härkönen Jussi	37.17 (2.)	3.00 m (9.)
8.	Terho Petri	1.01.26 (8.)	1.07 m (6.)
9.	Ora Pekka	1.13.34 (10.)	0.27 m (5.)
10.	Colander Jutta	1.12.17 (9.)	3.00 m (9.)

HYPPYSUOMI LUKUINA

Toimintaluvut edelleen kasvussa

Rakastatko numeroita? Saavatko tilastot ja taulukot kätesi vapisemaan innosta? Tässä siis juttu sinulle. Se on luonnollisesti laadittu keskivertoparallijalle eikä sisällä ikäviä prosentteja (paitsi yhden) eikä vaadi matemaattista ajattelua.

Kyseessä on juttu viime vuoden kerhojen toiminnasta. Missä hypättiin paljon, missä maattiin pakkuspressuilla?

Ota siitä selvää ja lue oheinen tarina.

Teksti: Mimma Lehtovaara
Kuvat: Pekka Palotie

Koko Suomen alkeiskurssit

	Alkeiskursseja kpl	oppilaita kpl
Alavuden Ilmailukerho	3	28
Hallin Laskuvarjokerho	—	—
Imatran Ilmailukerho	5	58
Jyväskylän Laskuvarjokerho	10	111
Kainuun Laskuvarjokerho	3	10
Kanta-Hämeen Laskuvarjourh.	4	33
Kemin Laskuvarjokerho	3	18
Kuopion Laskuvarjourheilijat	3	24
Napapiirin Laskuvarjourh.	4	25
Oulun Laskuvarjokerho	8	67
Pohjois-Karjalan Laskuv.	1	6
Satakunnan Laskuvarjourh.	4	34
Suomen Laskuvarjokerho	7	175
Suomen Urheiluilmailuopisto	1	9
Tampereen Laskuvarjokerho	5	46
Turun Laskuvarjourheilijat	4	47
Utin Laskuvarjokerho	9	87
Vaasan Laskuvarjokerho	2	25
Alkeiskursseja yhteensä	76 oppilaita yht.	803

Koko Suomi lukuina

	1989	1988
Kokonaishyppymäärä	49 071	42 599
Aktiiviset hyppääjät	1 784	1 546
Alkeiskurssilaisia	803	693
Hyppymestareita	113	93

Suomen suvi sattui olemaan kaunis. Parakansa heräsi talvikoloistaan, kaivoi laskuvarjot esille ja hyppäsi niin ettei ikinä ennen.

Ihan vielä ei rikottu 50 000 hypyn rajaa. Tuhat jäi paitsi, mutta sehän korjaantuu tänä vuonna. Hyppymäärä kasvoi toissa vuoteen kuitenkin 15 prosenttia, joten lamasta ei voida puhua. Päinvastoin, meillä menee hyvin.

Meitä on tilastojen mukaan 1 784. 478 omaa lupakirjan/kelpoisuustodistuksen. Ja 113 on rämpinyt läpi hyppymestarikurssin ja pitänyt kelpuutuksensa voimassa.

Alkeiskursseja järjestettiin kaikkiaan 76 ja niillä koulutettiin 800 oppilasta. Ja kaikki nämä luvut ovat isompia kuin toissa vuonna.

Kerhokohtainen arvio

Laskuvarjokerhojen toimintatilasto kertoo esimerkkinä sen minkä useimmat jo tietävätkin: Suomen Laskuvarjokerho on suuri kerho. Hyppymäärä Helsingissä yli 13 500, kasvua jonkin verran, mutta ei merkittävästi.

Jäsenmäärä Helsingissä 500, nousua siinäkin koko ajan, mutta äkkinäisiä piikkejä ei ole. Tilasto ei kerro, mutta kerrotaan se tässä: Helsingissä saatiin viime vuonna val-

miiksi 40 kelpoisuustodistusta (lupakirjaa). Määrä hakkaa kirkkaasti tähänastisen ennätysten 28 vuodelta 1982.

Kurssilaisia Helsingissä oli 175, mikä on tarkoituksenmukaisesti samaa luokkaa kuin aiemminkin. Kapasiteetti ei riitä enempään, vaikka tulijoita olisi viime vuonna ollut toiseen mokomaan ja ylikin.

Tilastoista voidaan lukea sekin, että toiseksi suurin kerho Suomessa löytyy Jyväskylästä. Hyppäjä noin 5 600 ja jäseniä 235. Jyväskylä on mitava kouluttaja ja määrät ovat roimassa nousussa. Viime vuonna koulutettiin 111 oppilasta kymmenellä kurssilla kun parin vuoden takaiset tilastot päättyivät noin kuudenkymmenen oppilaan kouluttamiseen vuodessa. Hurjaa!

Jyväskylästä on muutamien vuosien aikaan kehittynyt erinomaisen aktiivinen ja toimelias kerho, josta muutkin voisivat ottaa oppia. (Tämä ei ole Jyväskylän maksamaa teksti-mainontaa, toim. huom.)

Hyppäjien määrässä Jyväskylän kanssa samoilla kakkiviivoilla kamppailee Oulu. Hyppäjä siellä noin 5 400. Oppilaita oululaiset kurssittivat lähes 70 ja jäsenmäärä on siinä 160:n tietämissä.

Utti on aina suomalaiskerhojen taattua kärkeä mitä hyppyaktiviteettiin tulee. Utin kankaalle hypättiin noin 4 700 kertaa vähän toiselle sadalle nousevan jäsenmäärän voimin. Lähes 90 koulutettua yhdeksällä kurssilla tyydyttää varmaankin koulutuspäälliköä ja kerhon johtokuntaa.

Tamperelaisten hankala kenttätilanne näkyy tilastoissa sikäli, että oppilaita koulutettiin hiukan alle 50, vaikka Tampere kaupunkina on suomalaisittain todellinen metro-poli.

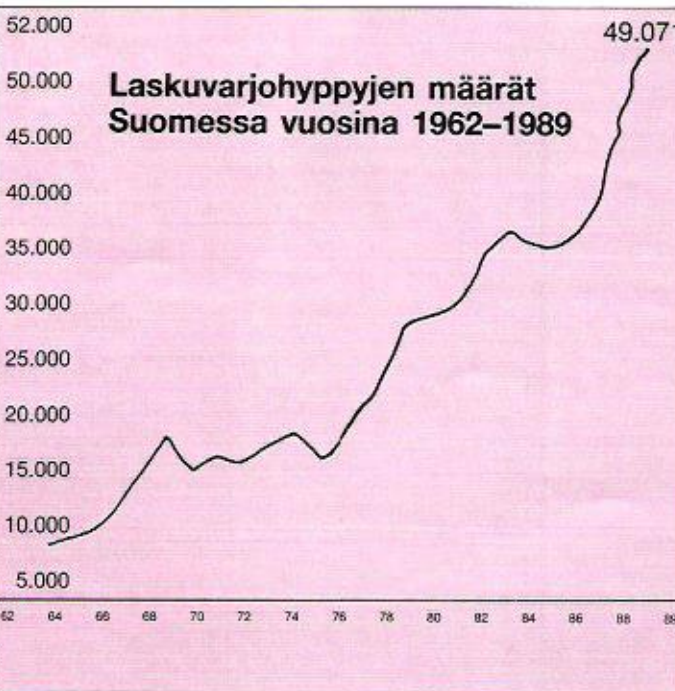
Jämi on kaukana ja vain innokkaimmat jaksavat kiinnostua hyppäämisestä kun tietävät jo etukäteen joutuvansa ajamaan kelpo pätkän autolla ennen kuin on asiaa lentokoneeseen. Jäsenmäärä Tampereella on aika pieni (75) ja siksi onkin aika jännää, että suhteellisen pienellä aktiivihyppääjien määrällä hypätään reilusti enemmän kuin Turussa, jossa sentään porukkaa on kaksinkertaisesti.

Turkuun tomeruutta lisää!

Turku onkin tilastojen joka-vuotinen kummajainen. Kerholla pitäisi teoriassa olla erinomaiset mahdollisuudet olla Suomen eturivin kerhoja. Kenttä on aivan kelvollinen eikä sen muu lentoliikenne ole mahdollittoman häiritsevää, vaikka Finnairin koneet vierai-

Koko Suomi kerhoittain lukuina

	hyppääjiä	hyppäjä
Alavuden Ilmailukerho	65	1 190
Hallin Laskuvarjokerho	4	15
Imatran Ilmailukerho	80	2 842
Jyväskylän Laskuvarjokerho	235	5 673
Kainuun Laskuvarjokerho	25	241
Kanta-Hämeen Laskuvarjourheilijat	95	2 490
Kemin Laskuvarjokerho	53	1 286
Kuopion Laskuvarjourheilijat	50	1 106
Napapiirin Laskuvarjourheilijat	45	742
Oulun Laskuvarjokerho	162	5 453
Pohjois-Karjalan Laskuvarjourheilijat	28	568
Satakunnan Laskuvarjourheilijat	50	2 050
Suomen Laskuvarjokerho	500	13 675
Tampereen Laskuvarjokerho	75	3 538
Turun Laskuvarjourheilijat	155	2 823
Utin Laskuvarjokerho	n. 120	4 732
Vaasan Laskuvarjokerho	42	405
Suomen Ilmailuliitto		171
Suomen Urheiluliittoa		71
Yhteensä	1 784	49 071

levatkin varsin taaiaan Suomen Turussa.

Verrattuna esimerkiksi Malminkentän nousujen ja laskujen määrään, Turulla pitäisi pyyhkiä mieltömän hyvin. Malmilla operaatioita oli viime vuonna lähes 70 000 ja Turussa alle 25 000. Malminkenttää haittaa tuntuvasti vielä Helsinki-Vantaa, jonne sorvattiin noin 60 000 nousua ja laskua.

Turku on iso kaupunki, jossa luulisi riittävän niitäkin, jotka haluavat hypätä ulos lentokoneesta ihan vain huvikseen. Cessna-merkin lentokone seisoo palatalla eikä sen käytölle pitäisi olla esteitä. Jostain syystä joku tai jokin kinnastuu vastaan. Alkeiskursseja järjestettiin Turussa neljä ja oppilaita koulutettiin saman verran kuin Tampereella. Tai jos oikein tarkkoja halutaan olla, ja miksei haluttaisi, yksi enemmän.

Turussa voitaisiinkin laskuvarjohyppäämisen 30-vuotisjuhlavuoden kunniaksi ottaa pientä ryhtiliikettä, sillä aktiiviteettia esimerkiksi erinomaisen kerho- ja hyppyesittelylehtien tekemiseen on riittänyt. Taivaalle vain!

Toimintaluvuissaan samoin Turun kanssa kulkee Imatra, mutta se pysyy Turun tahdissa puolta pienemmällä jäsenmäärällä.

Kanta-Hämeessä eli Suomen Räyskälässä otetaan asiat tosissaan. Kasvu on viime vuosina ollut mieletöntä. Vuonna 1987 Kanta-Hämeessä hypättiin joitakin satoja hyppäjä ja viime vuonna päästiin 2 500 paikalle. Mikään ei estäne jatkossakin hämäläisten tahtia.

Räyskälässä on tietyt rajoitukset ja eritoten ne aiheuttavat vilkkaasta purjelentotoiminnasta – onhan Räyskälä vuosittain useiden huomattavien purjelentotapahtumien näyttämönä. Mukavasti on kuitenkin sekaan sovittu ja sektorit saatu jaettu, koska eri lajien harrastajat ovat voineet nauttia ikiomasta parhaasta tavasta ilmailulla.

Kantahämäläisiä on melkein sata ja uusia kurssilaisia koulutettiin kolmisenkymmentä. Koulutukselle tiettyjä rajoituksia tekee maantiede, sillä eihän Räyskälä mikään varsinainen ihmisvilinän keskus ole. Matkaa sinne tulee jonkin verran joka paikasta, ja autolla on liikuttava.

Alavudella on päästy hyppyssä yli 1 000:n rajan. Se on komeata piskuisella paikakunnalla. Kasvu on Alavudellakin ollut voimakasta.

Täsmälliset luvut kaikista kerhoista löytyvät oheisista taulukoista.

Onnelliset kurssilaiset Räyskälän kentällä, joka muuttui kurssin aikana maatalousnäyttelyksi. Tero Aronen, Eero Kausalainen, Marjatta Meriläinen, Ulla Mansikka, Kari Grundström (pilotti), Timo Lampinen, Pauli Saarijärvi, Pekka Palotie, Sakari Laukkanen ja Riitta Röninki.

H₀MO-kurssi II/90

Selvennyksenä otsikkoon: H₀MO tarkoittaa nykyisellään myös hyppymestari-oppilasta, hmo, josta älköön kukaan muu vähemmistöryhmiin kuuluva närkästykö... Meitähän on kuitenkin niin vähän, että jokaisen kunnon homon täytyy epäillä aina hieman (vai mitä Eero?)

Lauantaina 26. 5. eräät nimeltä mainitsemattomista etelä-/pohjoissuomalaisista suurehkoista ja keskikokoisista kerhoista saapuneet mesuoppilaat ilmoittautuivat Räyskälässä Eerolle ja apukouluttaja Lampisen Timpalle, joka itse on erästä nimeltä mainitsemattomasta keskisuomalaisesta kerhosta, missä hypätään runsaasti kuperlatiivia.

Ilmailumääräyskokeissa SLK:n ei tarvinnut pelätä maineensa puolesta: Pekka repputti, kuten asiaan kuuluukin.

Ahersimme taas vanhan kaavan mukaan määräysten ja muun paperisodan kanssa pari päivää ainoastaan siunattujen ruokatuntien katkaistessa unen. Oppitunnit tahtoivat venyä yllättävän pitkiksi runsaan keskustelun vuoksi (Eero: Saanks mä sanoo lauseen loppuun TÄMÄN kerran!?), paperinukkeja leikeltiin ja välillä katsottiin itseä paskiksessa peiliin. Eeron opetuksen tarkistaa maalialue päivittäin sai uutta pontta, kun omamme pieneni alta aikayksikön maa-

talousnäyttelyn traktoreiden ja rakennelmien raivatussa tilaa pikku hyppääjiltä.

Varustetarkastukset toistivat vanhaa historiaa oppilaiden ilmestyessä mitä ihmeellisimmässä viritelmässä koneelle. Eräs nimeltä mainitsema-ton länsisuomalainen M. Mäkäpäinen kuvitteli jopa pääsevänsä läpi reppu mahan puolella. FXC:t kääntyivät ihan itsestään pois päältä jopa viisikin kertaa saman lennon aikana – olisiko syytä tarkistaa laitteen kunto? Saattoo harjoiteltiin ihan luonnossakin, ja kurssien ensimmäinen vaaratilanneraportti tehtiin Palotien pudotettua erään yksilön tonttiin huonon saaton takia. Ehdotusosassa kehoitettiin harjoittelemaan tästeds jaffoilla, sillä koff on liian arvokas luonnonvara tuhlattavaksi.

Käytännön harjoituksissa huomattiin, että Pekalta tulee paljon ja nopeasti (pinkin haalarinkin huomasivat kyllä kaikki!), Terolla ei ollut kuin kaksi vaihtoehtoa – tai sit se kolmas. Pauli taas oli lyönniss' ja Sakke ja Riitta jeerassa. Turussa hinkattiin ja fleerattiin, mutta oppitunnilla muistutettiin, että äärimmäinen kiihostusta alentaa fyysistäkin suoritusta. Mansikka käväisi pelolla, mutta ei taaskaan myöhästynyt ruualta.

Mitä me kurssilta opimme? Oppilaskin on ihminen, sen sijaan h:m:o ei. A-luokan itsensäpaljastajia, joille lskv-urheilu on vauhtilaji. Jos oppilas ei opi, täytyy mennä paskikseen ampumaan itsensä. Kurssin h:mojutut herättivät ansaittua huomiota kuppilassa, jossa Eero sai istua korvat punaisina, sekä tietysti myös saunakeikat. Perinteeksi tästeteenpäin tuleville kurseille: kouluttajat ja pilotti on saatava järveen, hinnalla millä hyvänsä! Joku sen kuitenkin aina tekee...

Kurssi päättyi ja h:mot hajaantuivat ympäri Suomenniemeä. Nopeimmat ehtivät jo samana päivänä kokea hirvittävän turvallisuuden tunteen tiputtamalla ensimmäiset ihan oikeat oppilaansa, oltiin löynniss', nääs. Mutta muistakaa aina epäillä hieman, ettette saa sielullenne vammaa. Kiitos Sakke, Pauli, Marjatta, Riitta, Pekka, Tero, Timppa ja varsinkin Eero iloisesta oppimistaapahtumasta!

Kalustoesityksessä kasseista löytyi mitä hämmästyttäviä tavaroita.

Kaatumisharjoittelun jälkeenkkin hymy oli kerkässä melkein kaikilla.

Lounastauoilla käytiin riittävästi usein ja Ulla piti huolen siitä.

Tässä vaiheessa oppilasta hymyilyttää, mutta mestari on jo hieman kipsissä.

Teksti: Ulla Mansikka
Kuvat: Pekka Palotie

Matkalla Blediin

Suomalaisilla laskuvarjohyppääjillä oli huhtikuun loppupuolella harjoitusleiri etelä-Tšekkoslovakiassa Lučenecin hyppykeskuksessa lähellä Unkarin rajaa. Hyppyjen ohessa meillä oli tilaisuus sivusilmällä seurata Tšekkoslovakian naisten maajoukkuevalmennettävien valmentautumista. Tehokas ja kurinalainen hyppääminen kiinnitti huomiota, varsinkin kun paikallisen valmennuksen tiedetään jatkuvasti tuottavan huipputasoisia koventionaalisten lajien hyppääjiä. Leirin

loppupuolella hain käsiini kaksi valmennusryhmän jäsentä, Miroslava Pytlikován ja Miroslava Vranán, jotka olivat

halukkaita kertomaan omasta valmentautumisestaan ja Tšekkoslovakian järjestelmästä yleensä.

Teksti ja kuvat: Riikka Vilkuna, kuvassa oikealla.

Naisvalmentavia on tällä hetkellä 12, määrä riippuu siitä paljonko lahjakkaita hyppääjiä maasta löytyy. Keski-ikä on 23 vuotta ja jokaisella on hyppejä noin 2 000. Miroslava Pytliková toimii naisten kotikentällä, Lučenecissa, laskuvarjohyppääjien kouluttajana 4 000 hypyn antaman kokemuksen turvin. Miroslava Vraná on 24-vuotias opiskelija, hypännyt hän on kuusi vuotta ja 2 300 hyppeä.

Naisten ykkösvalmentajana on 1980-luvun alusta toiminut Marián Sluk, joka on asettanut naisille tavoitteeksi mitalin jokaisesta kansainvälisestä kisasta. Maailmanmestaruuspronssseja joukkueella on useita, viimeisimmät Ruotsin MM-kisoista henkilökohtaisesta ja joukkuetarkkuudesta. Tavoitteet ovat korkealla, mutta Marián Sluk sanoikin voivansa tehdä jokaikisestä hyvän tarkkuushyppääjän tai 9–10 sekunnin aikoihin pystyvän tempunvääntäjän. Tavoitteena on valmennuksella löytyä 7 sekuntiin ja sen alle pääsevät hyppääjät. Miroslava Pytliková hyppää kisoissa puhtaan sarjan aikaan 7,3.

Miroslavat ovat aloittaneet hyppyuransa 16-vuotiaana käymällä maksullisen peruskurssin. Kurssin jälkeen heidät valittiin lahjakkaina junioreiden ryhmään, jossa hyppääjillä on

maksimissaan neljä vuotta aikaa vakuuttaa valmentajat kyvyistään. Hyppääminen on juniorivaiheesta alkaen maksutonta ja maajoukkuevalmennettaville maksetaan leirien ajalta siviilimattia vastaava palkka. Naisten kertoman mukaan noin joka kymmenes pääsee juniorista maajoukkueetasolle.

Valmennettavat viettävät vuodessa noin 200 päivää leireillä eikä virallisia lomia ole. Ryhmän sisäinen jatkuva kilpailu pitää motivaation korkealla, sillä vain viisi parasta valitaan edustamaan Tšekkoslovakiaa kansainvälisiin kisoihin. Kansainvälisiä kisoja naiset hyppäävät keskimäärin viidet vuodessa, pikkukisoihin joukkue ei lähde. Tämän vuoden MM-kisoihin Blediin joukkue valitaan poikkeuksellisesti valmentajan ennalta määräämien 10 karsintahyppyn perusteella.

Suomalaisen silmin katsottuna tšekkoslovakialaiset kiinnostavat paljon huomiota maaharjoitteluun sekä taitohyppyä tarkkuusvaljaissa. Tarkan viikko-ohjelman mukaan harjoittelevat naiset saattavat viettää 40 tunnista 6 harjoitusvaljaissa, ja maaharjoittelun tulokset näkyivät ilman muuta paikallisten hypyissä.

Vuodessa hypätään 500 hyppyä, joista jokainen kuvataan videolle, niin tempu kuin tarkkuushyppyjen finaaliinkin. Tarkkuutta hypätään paljon erikseen, toista se on meillä...

Yksikään hyppy ei välttä valmentajan katsetta, parhaissa tapauksissa valmentaja aloitti kovasanaisen kritiikkinsä hyppääjän ollessa parinkymmenen metrin korkeudessa. Siirrettävän maalialueen avulla hyppääjät totutetaan erilaisiin hypypaikkoihin. Naisilla on käytössään 7 Foilia, loput varjot ovat Foilin tšekkipioita, joiden käyttöikä 500 hypyn vuosivauhilla ei useinkaan ole vuotta pitempi. Varjon vaihto ei tuota tarkkuudelle ongelmia, Miroslava Vranán mukaan totutteluhyppyjä uuteen kupuun tarvitaan "pari kolme".

Kovasta tahdista huolimatta valmennettavat eivät pidä las-

Harjoittelua tarkkuusvaljaissa. Tällaisia tarvitaan meilläkin. Vuorossa Marja Mälkki.

kuvarjohyppäämistä ammattina vaan harrastuksena, poikkeuksena tietysti kouluttajina työskentelevät.

Kansainvälinen menestys ei tuo suuren suurta rahasummaa, sillä laskuvarjourheilijat painivat Tšekkoslaviassakin vallon eri sarjassa kuin vaikkapa jääkiekkoilijat. Tulevaisuudessa tilanne voi tietysti muuttua, mutta yleisesti ottaen kukaan ei vielä tiedä, mitä kaikkea viime vuoden poliittiset muutokset merkitsevät Tšekkoslovakian laskuvarjourheilulle.

Ensi syksystä alkaen hyppäämisestä tulee maksullista, mutta maksavatko koulutuksesta kaikki, sitä ei kukaan osannut sanoa.

Toivottavasti Tšekkoslovakian pitkät perinteet konventionaalisissa lajeissa eivät katke ja naisjoukkueen valmennus jatkuu, vaikka osa joukkueen jäsenistä on jo ilmoittanut lopettavansa tähän vuoteen.

Suomalaisesta poikkeava tempputyyl (ja pystysyöksyt suoraan Antonovin ovelta), ja tasaisen varmat tarkkuushyppy olivat ilo silmälle. Tänä vuonna Tšekkoslovakian naiset tähtäävät MM-kisoihin Blediin, työtä on tehty ja sitä tullaan tekemään valtavasti, toivotaan onnea matkaan.

Konventionaaliset lajit – yksinäistä urheiluako?

Paikalliset "naisherot" Miroslava Pytlíková ja Miroslava Vraná.

READY - SET - GO!

Sekvenssiharjoittelun perusasioita

Sekvenssiä (4-way) on Suomessa hypätty vakavasti jo vuodesta 1980, jolloin Sikakiilarit ottivat ensimmäisen Suomen mestaruuden. Kehitys suomalaisessa sekvenssihyppämisessä ei kuitenkaan ole kulkenut eteenpäin sitä vauhtia mitä 10 vuoden taipale edellyttäisi. Yleinen taso on kylläkin noussut, mutta huippuja ei tule esille.

Voittajan keskiarvo on pysytellyt kutakuinkin samoissa lukemissa joka vuosi. Pieniä poikkeuksiakin on tietenkin ollut, esim. Scorpion -joukkue, jonka harjoittelumetodit olivatkin aivan muuta kuin mihin Suomessa on totuttu. Kehittymisen esteenä on ollut pääasiassa kolme tekijää: lyhyt kausi, tieto-taidon puute ja lyhyet

"elinajat" joukkueilla. Tähän voidaan kuitenkin vaikuttaa järkeistämällä harjoittelua ja suunnittelemalla sitä tavoitteellisesti. Oikeaoppisen pohjan luominen ja oikea harjoittelu luovat mahdollisuudet kehittymiseen ja hyviin tuloksiin.

Teksti: Timo Rantala
Kuvat: Hannu Ryömä ja Pekka Palotie

Harjoittelusuunnitelma tulevalle vuodelle

Kauden alussa tulee joukkueen tehdä itselleen selväksi tulevan vuoden tavoitteet ja niihin tähtäävät realistiset "uhraukset". Luonnollisesti kaikilla jäsenillä tulee olla samat tavoitteet. Tämän pohjalta voidaan suunnitella vuoden leirit ja hyppymäärät. Suomessa voidaan laskea keskiarvoksi viisi hyppyä päivässä leirillä. Vaikka tavoitteena olisikin 7-8 hyppyä, tulee esteitä kuten säät, koneet ym. pakostakin.

Mikäli hyppymäärätavoite on korkeammalla, kannattaa vakavasti harkita kauden aloittamista ulkomaisella leirillä. Varsinkin jos saatavissa on

valmennusapua.

Hypyt tulevalle vuodelle tulisi myös suunnitella pääpiirteittäin etukäteen. Näin eri asioiden oppiminen kulkee loogisessa järjestyksessä. Esimerkiksi alle vuoden yhdessä hypänneen joukkueen tulee aloittaa harjoittelu asento-, lento- ja tasoharjoituksilla.

Jokaiselle hypylle selkeä oppimistavoite

Perusharjoitushyppyjä pitäisi hypätä n. 30 % vuoden suunnitellusta hyppymäärästä. Näillä hypyillä opetellaan kaikki perusasiat. Itse kuvien teon ja toiminnan pitää olla tarpeeksi hidasta, jotta keskittymisen voi suunnata hypyn oppimistavoitteisiin, ei suinkaan mahdollisimman monen kuvan tekemiseen ja muistamiseen. Jokaisella hypyllä pitää olla selkeä oppimistavoite. Aluksi etsitään oikea putoamisvauhti joka korjataan lentoasennolla, painoliiveillä ja haalarien koolla sekä materiaalilla. Eriaiset no contact-hypyt ovat hyviä, kokeillaan mihin suuntaan resurssit riittävät.

Tasojen löytymisen jälkeen keskitytään oikeantyyppiseen lentoasentoon: box-asentoon. Eli asentoon, jossa kädet ja jalat muodostavat 90 asteen kulmillaan selkeän suorakulmion, asennon muuten ollessa litteän. Oikea asento mahdollistaa oikean lentämisen ja on tie kehittymiseen.

Asentoharjoitushyppyjen on myös oltava hitaita ja helposti muistettavia, jotta keskittymisen voi keskittää omaan asentoon: käsiin, jalkoihin ja taivutukseen. On aina muistettava, että keskittymiskyky eri asioihin on rajallinen ja mitä enemmän hypystä löytyy muistettavaa, on se pois tekniikan keskittymisestä. Näillä hypyillä harjoitellaan oikeassa asennossa paikallaan olemista ja liikkumista eri suuntiin asentoa muuttamatta. Opi-taan lentämään eteenpäin, taaksepäin ja sivuille siten, että ilmapideoilta katsottuna ei kulmassa ja asennossa näy juuri minkäänlaista muutosta.

Ei ole muita kuin perusliikkeitä

Kun em. asiat on opittu, siirrytään harjoittelemaan käännöksiä. On miellyttävä ensin min-kä ympäri kääntyy. Käännös voidaan tehdä, riippuen seuraavasta kuvasta, joko polven, navan, rinnan tai käden ympäri. Näin käännöksen kaari on erilainen ja sijainti käännöksen eri vaiheissa erilainen.

Aluksi harjoitellaan paikallaan käännöstä, eli käännöstä navan ympäri. Tätä perustai-

Exiitit saattavat mennä pystyyn tai mukkelis makkelis alussa, mutta ei pidä menettää uskoa.

toa tarvitaan kilpailuhypyillä usein.

Hyviä harjoitushyppyjä ovat esimerkiksi star- ja donut-drillit, joissa yksi, vastakkaiset tai kaikki kääntyvät 360 astetta paikallaan.

On huomattava, että käännöksen on käännyttävä koko käännöksen ajan paikallaan. Ei riitä että se lähtee ja päättyy samaan paikkaan, laajempaan kaareen kuuluu enemmän aikaa ja saattaa olla jonkun toisen tiellä.

Mikäli käännös paikallaan tuntuu oudolta ja vaikealta, on sitä hyvä harjoitella esim. silmät kiinni. Näin hypääjä tekee vartalonsa tunteella käännöksen korjaamatta sitä visuaalisten havaintojensa takia.

Tunteella tehdystä käännöksestä on helppo etsiä todelliset virheet käännöksen tekniikassa ja sen jälkeen korjata ne. On hyvä tietää (jatkossa), että käännös pienessä asennossa on nopeampi (käsiä ja jalkoja sisään). Näin tehty käännös selventää myös tuomareille otteiden irtiolemista.

Kun on opittu lentämään joka suuntaan oikealla tasolla ja kääntymään eri tavoilla eri suuntiin, voidaan todeta että sekvenssissä ei muita liikkeitä olekaan. Jokainen block on vain näiden perusliikkeiden tekemistä. Eri blockeissa ai-noastaan sovitaan ketkä tekevät mitään liikkeitä. Näin ollen näihin perusasioihin kannattaa paneutua huolella ja "uhrata" monta hyppyä. On turha lähteä opettelemaan perusasioita vaikealla ja monimutkaisella hypyllä.

Suunnittele juuri oikea ote

Ennen eteenpäin siirtymistä on myös varmistettava henkilökohtaisten taitojen lisäksi, että joukkue pelaa yhteen. Kuvat pitää tehdä oikein oikeilla otteilla oikeaan muotoonsa. Otteet on aina suunniteltava järjevimmiksi, ja ennen kaikkea, sovittava etukäteen. Otteet ranteista mahdollistavat hyvinmuotoiset laajat kuvat, joissa on tilaa tehdä käännös- ym. siirtymiset. Ranneotteet eivät kuitenkaan

saa olla itsetarkoitus. Esim. Meekerin keskustassa ote mahdollisimman läheltä olkapäätä lyhentää sivumiehillä suljettavan välin pituutta.

Otteita otettaessa on ne suunniteltava siten, että katseen ja keskittymisen ei tarvitse kohdistua kuin yhteen otteeseen.

"Toinen käsi antaa ja toinen ottaa" on hyvä peruskäskey.

Esim. Starissa käännöksestä ensimmäisenä kuvaan tuleva käsi antaa ranteen ja toinen käsi ottaa otteen. Stairstep diamondissa sinä otat jalan ja sinun kädestä otetaan ote, jalka kun ei voi ottaa otetta ja itse haluaa ottaa vain yhden otteen. Muista siis suunnitella aina juuri oikea ote, riippuen siitä haluatko kuvasta lyhyen vai pitkän, leveän tai tiiviin jne. Lautakuivissa täytyy myös aina käyttää haalareita. Näin niinkin tärkeä asia kuin otteen sijainti tulee harjoitettua.

Yhteisen matkan pituus on lyhin keskipisteen suhteen

Kuvissa ja työskentelyssä on jatkuvasti tiedostettava kuvan keskipiste ja oma sijainti siihen nähden. Jos esim. tehtävänäsi on kääntyä 180 astetta paikallaan ja muiden on otettava sinua kiinni jostain, ja teetkin sen puoli metriä sivuun: tarkoittaa se sitä, että muiden on lennettävä puoli metriä suuntaasi (johon he eivät ole edes varautuneet).

Kaikentainen liike keskipisteestä pois maksaa aikaa moninkertaisesti. Kuvia ja siirtymisiä suunniteltaessa on muistettava, että kaikkien matkan pituus on lyhin keskipisteen suhteen. Joukkueen on siis opittava jatkuvasti työskentelemään keskipisteen (eli toistensa) suhteen. Hyviä harjoitushyppyjä tähän ovat kaikki, helpoimpia visuaalisesti helpot randomit. Tärkeätä on myös harjoitushypyillä pitää kiinni periaatteesta, että jos joku tekee virheen ja ajautuu keskipisteestä pois, hän myös korjataan. Näin virheen tekijä tiedostaa virheen eikä toista sitä tietämättään.

Dominossa yksi palikka kaataa kaikki

Kuvio täytyy tehdä aina oikeaan sovittuun muotoonsa, kuten on suunniteltu. Tämä mahdollistaa siirtymisen seuraavaan kuvaan, juuri sitä reittiä kuin on suunniteltu ja mielessä harjoiteltu.

Blockia tehtäessä on esim. ensimmäisen kuvan oltava juuri eikä melkein tietyn muotoinen, jotta oikeaoppista ja suunniteltua tekniikkaa voidaan käyttää hyväksi.

Kuvan on myös oltava liikumatta ennen kuin siirrytään seuraavaan. Siinä ei saa olla vetoja eikä se saa pyöriä. Kuva on aina pysäytettävä. Liikkuva kuva kun puretaan, ei kenelläkään ole edessään samanlaista tehtävää eli siirtymistä, kuin oli suunniteltu ja sovittu.

Kaikki tämä maksaa aikaa, sekoittaa mielessä olevan suunnitelman ja rytmin, sekä aiheuttaa pahimmassa tapauksessa brainlockeja. Jos otteessasi tuntuu vetoa, älä päästä irti vaan odota tai vedä vastakkaiseen suuntaan itse kädelläsi. Kuvien liikkumattomuutta tulee harjoitella paljon ja niitä on jopa lioiteltava pitämällä kuvia kasassa ylipitkään (harjoitteluvaiheessa).

Kuvien liikkuminen voidaan myös ennaltaehkäistä. Käännyttä tehtäessä on se pysäytettävä oikeaan kulmaan, otteen ottajaa ei saa käyttää hyväkseen. Tämä tönäisee kuvan liikkeelle ja mahdollisen pyörimisen lisäksi siirtää kuvan pois päin keskipisteestä.

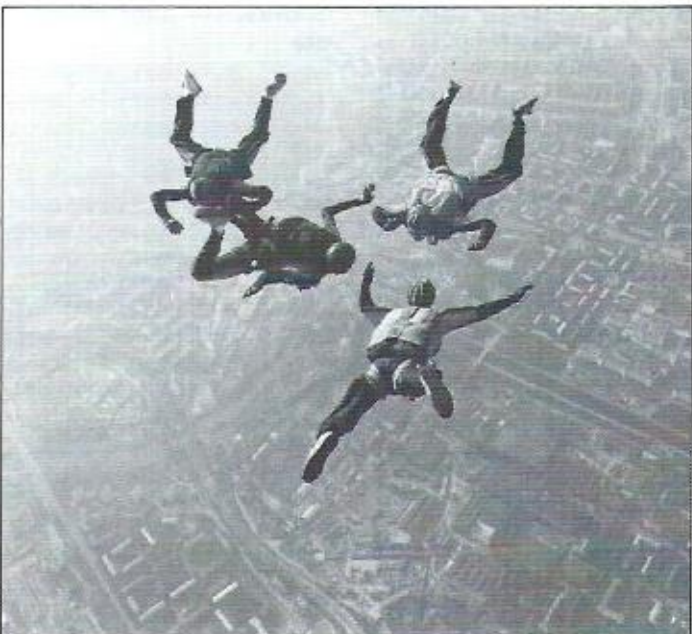
On muistettava, että ote otetaan vasta kun oma paikka on valmis, niin vaaka- kuin pystysuunnassa.

Älä käytä "tukemista ja roikkumista" apuna omaan lentoon. Lennä myös aina omalle paikalle, älä grippiin josta sinun täytyy ottaa otteesi. Jos seuraat grippiä ja unohtat oman paikkasi, seuraavat myös muut sinua ja kissa-hiiri-leikki on valmis. Kuva liikkuu, keskipiste katoaa ja aikaa kuluu.

Käännyksissä yleinen kuva liikuttava virhe on yli- tai alikäännyminen. Keskitytään esim. liikaa siihen, että otteen ottaja saa varmasti jalkagripistä kiinni ja käännyksessä on muuta kuin sovittu 180 tai 360 astetta.

Donutissa ylikäännyminen on helppo havaita donutin pyörähtämisellä taaksepäin. Jos jossain kuvissa keskimiehet kääntyvät ali tai yli, tulee laitamiehille moninkertainen matka omalle paikalleen.

Pääsääntönä voidaan siis pitää että kuvien tulee olla liikumattomia, pysäytettyjä ja oikeassa muodossaan. Ovat

ne sitten kädellä työntäen korjattuja tai odottamalla saatuja.

Siirtyminen seuraavaan kuvaan on näin ollen mahdollista suunniteltua reittiä pitkin.

Hyvänä esimerkkinä voidaan ottaa domino -peli, jossa yhden palikan kaataminen kaataa kaikki. Sama sekvenssissä: yksi virhe saa aikaan ketjureaktion, joka huonoimassa tapauksessa kestää läpi hypyn. Jos havaitset epä-tarkkaa työskentelyä, kiirehtimistä ym. tällaisen virheen synnyttävää tekijää, josta ko. ketjureaktion on mahdollista syntyä, toimi nk. quarterbackina: pidä ote kiinni, vedä henkeä ja rauhoita työskentelyä, jatkakaa vasta sitten. Näin menetät sekunnin tai kaksi, mutta voitat sen moninkertaisesti koko loppuhypyllä.

Toistojen merkitys kasvaa block-harjoitushypyllä

Kun em. perusasit on opittu, on aika siirtyä blockeissa tarvittavan tekniikan opetteluun. Kun perusasioihin vietetään n. 30 % vuoden hypymäärästä, kuluu toinen lähes 30 % block- tekniikan opetteluun. Blockeja harjoiteltaessa on myös muistettava, että keskittymisen tulee keskittyä itse tekniikkaan, ei vauhtiin tai monimutkaisiin hypyihin.

Tekniikan opettelussa on muistettava toistojen merkitys. Peräkkäin tapahtuvilla toistoilla on paras mahdollisuus oppia tekniikka.

Itse hyppy kannattaa suunnitella niin, että siinä on mahdollisuuksien mukaan yksi block ja yksi random. Näin yhtä blockia tulee toistettua saman hypyn aikana useasti. Taasen välissä oleva random rauhoittaa työskentelyä pelkästä pyörimisestä.

Sama hyppy tulisi toistaa mahdollisuuksien mukaan kolme kertaa.

Ensimmäisellä tutustutaan itse blockiin, toisella korjataan havaitut virheet ja kolmannella tehdään mahdollisimman hyvä ja nopea suoritus.

Jokainen block on hypättävä ainakin niillä paikoilla, jotka ovat luonnollisia exitistä.

Arvotuissa sarjoissa taasen paikat voivat vaihtua luonnollisinta tietä käyttäen, ja näin ollen lähes jokainen block tulisi harjoitella em. tekniikkaa käyttäen myös eri paikoilla. Tietenkin vuotuisat hypymäärät aiheuttavat tähän rajoituksia, jolloin joukkue joutuu tekemään itselleen sopivia kompromissejä. Joko hypätään harjoittelematta tai suunnitellaan siirtymiset hieman hankalampaa tietä, jotta paikat blockissa ovat samat.

Loogisuutta harjoittelujärjestykseen

Kun blockeja lähdetään harjoittelemaan, ei ole välttämättä järkevintä hypätä niitä järjestyksessä 1-24. Huomattavasti parempi on etsiä samantyyppisiä parilentoja ja laittaa ne peräkkäin. Esimerkkinä voitaisiin pitää seuraavanlaisia järjestyksiä: ensin blockit, joissa joutuu lentämään yksin (donut-donut, tiivis/cat-tiivis/cat, snowflake-snowflake). Tämän jälkeen käsi-käsi parit (star-star, unipod-zipper, avohaitari-timantti), käsi-jalka parit (staristepit, diamond-bunyip jne.) ja kylkiöparit (zig zag-marquis, ritz-cepick). Seuraavaksi voi siirtyä tiivishaitarilento, ei kuitenkaan suoraan itse blockiin, vaan lentoharjoitteluun. Esim. hyvä harjoitus on tehdä tiivishaitari, siitä vuoroparein tiivispuljilla 360 astetta eteen- ja taaksepäin. Näin opitaan esim lentämään ko. puljaa ennen itse blockia.

Tämän jälkeen voi siirtyä blockeihin kuten tiivishaitari-box, side flake donut-sf opal ja photon-photon.

Seuraavaksi tehdään sama tempu harjoitteluineen cat-puljilla (vuoroparein 360 snowfakesta), josta on helppo siirtyä snowflake-boxiin, canadian teehen sekä cat-cat'iin.

Vaikeimpana blockina ennen jalkaoteharjoituksia ottaisinkin viimeiseksi visuaalisesti hankalan blockin cat-360-cat. Tähän mennessä pitäisi 360 asteen käännös paikallaan olla jo helppo sekä lentäminen (catissa) tuttua.

Kun ko. blockit on kertaalleen käyty läpi, kannattaa vielä kertaalleen toistaa blockeja, jotka tuntuivat hankalilta. Ensimmäistä kertaa blockeja hypättäessä ei niitä kannata paljon yli kolmea kertaa toistaa. Hyppääminen ja tekniikkaan keskittyminen voi ruveta maistumaan puulle. Ne kannattaa heittää "uudelleen-hypättävien-koriin" ja ottaa nyt uudestaan esille. Samalla voi käydä läpi kaikki kolmen pisteen blockit, joita vuoden 1990 sarjoissa on kertynyt peräti seitsemän.

Jalkaotteet – joukkueen vahva ase

Blockien perään tulee vielä jalkaoteharjoittelu. Jalkaotteisiin kannattaa uhrata paljon aikaa. Jalkoteesta ajatuksena ei saa tehdä itselleen mitään rimakauhua, vaan siitä pitää tehdä harjoittelemalla "joukkueen vahva ase".

Itse jalkaoteharjoitushyppähän ovat siinä ohessa mitä parhaimpia lentoharjoitushyppä-

pyjä, niissä kun vaaditaan erikoista tarkkuutta. Rahaa ei alussa kannata turhaan tuhlaa nelisteen, vaan lähdetään mieluummin hyppäämään kaksi kerrallaan.

Näin jokainen saa tehdä yhdellä hypyllä jalkotteita mahdollisimman monta kertaa, eikä kahden muun tarvitse seurata vieressä ensimmäisiä kokeiluja. Tämän jälkeen hypätään kaikki neljä yhdessä, mieluummin drillinä jalkaoterandom -kuvaa. Esim. interlock, star, toiset keskelle interlock, star jne. Viimeisenä harjoituksena otetaan jalkaoteblock, jota toistetaan vähintään kolme kertaa yhden random -kuvan kera.

70 % -random siirtymisiä, 30 % -block siirtymisiä

Kun perusasiat sekä block-tekniikka on harjoiteltu, siirrytään itse pisteiden tekemisen harjoitteluun.

Näitä hyppyjä suunniteltaessa on muistettava, että kisasarjoissa n. 70 % on random- ja n. 30 % block -siirtymisiä. Loput n. 40 % vuoden hyppymäärästä siis hypätään pääasiassa arvottuja hyppyjä, kuitenkin siten, että 25 % tästä määrästä kuluu vaikeimpien asioiden korjaamiseen sekä puhtaisiin random -hyppyihin.

Hyppyjä arvottaessa kannattaa niitä kuitenkin "näpräillä" niin, että saa hypättyä ulos kaikki eri kuvat ja blockit. Näillä hypyillä pitäisi 50 % keskittymisestä kuluu oikeaan asentoon, oikeisiin liikkeisiin, oikeaan tekniikkaan, keskipisteeseen ym. jo läpikäytyihin asioihin.

Toinen 50 % uuteen asiaan, jota aikaisemmillä hypyillä keskittymiskapasiteetin takia ei ole (toivottavasti) tehty, eli rytmiin, vauhtiin ja liikeratojen ennakoimiseen sekä muistamiseen. Tämä harjoittelu lisää vauhtia ja tuo näin ollen lisää pisteitä. Mutta vain ja ainoastaan mikäli em. perusasiat muistetaan myös.

Ennakkoluulot pois exiteissä

Exit -paikkoja jaettaessa kannattaa jokaisesta jäsenestä tehdä seppä omalle paikalleen. Näin joukkueessa hypäivät paras etflutteri, paras takafutteri jne. Kysymykseen hypätäänkö vain T-exitejä vai kuvia valmiina ulos, vastaisin että ei saisi olla ennakkoluuloinen.

Kovalla kokemuksella saadaan tietenkin melkein jokai-

Jatkuu seuraavalla sivulla...

Jatkoa edelliseltä sivulta.

nen kuva valmiina ulos melko stabiilisti, mutta vähällä kokemuksella moni asento tuntuu oudolta. Tärkeintä kuitenkin on suunnitella exit siten, että sarjan toinen piste on nopea tehdä. Ei ole hyötyä hypätä valmista kuvaa ulos, jos sitä ei pysty lentämään heti vaan sen kanssa joutuu painimaan ensimmäiset 5–10 sekuntia.

Niin kuin jo aikaisemmin opimme, on kuvan ehdottomasti oltava liikkumatta ja pyörimättä, jotta seuraavaan kuvaan on olemassa oikeat ja suunnitellut reitit. Näin esimerkiksi varma T-exit, josta lennetään tai kiivetään nopeasti ensimmäinen kuva, on nopeampi ja stabiilimpi kuin heiluva kuva toista pistettä ajatellen.

Kokemuksen myötä kannattaa exitejä kuitenkin hiukan modifioida. Joukkue voi luoda itselleen muutaman erilaisen vakioexitin, joista on helppo tehdä erilaisia kuvia. Näin vähällä kokemuksella ei tarvitse opetella kuin muutama erilainen uloshyppy. Kokemuksen myötä näitä voidaan lisätä ja loppujen lopuksi hypätäänkin kaikki melkein valmiina.

Uloshyppyjä harjoiteltaessa on jokainen jalanpaikka ja ote katsottava tarkkaan ettei ovela tule sekaannusta, yllätyksiä ja virheitä. Myöskin suunniteltu uh-asento otteineen kannattaa laittaa maahan mahalleen ja katsoa meneekö jokin käsi jalan yli tms. Lähtökannan on oltava selvä ja tarkka. Pelkkä hii-op on melko epävarma. Se ei välttämättä herätä jotakin, joka on vielä tekemässä jotain. Näin lähtö tulee yllätyksensä ja exit on eriaikainen.

Herätyshuuto kuen Ready! saa hyppääjät valppaiksi ja Set-Go! antaa selvän "hiiusmerkin" uloshypystä. Set-Go!-huudon yhteyteen tulee ottaa myös liike mukaan, jolloin henkilöt, jotka eivät kuule huutoa, näkevät liikkeen.

Kehittyminen jatkossa

Ensimmäisessä kappaleessa mainitsin kolme syytä kehittymisen esteeksi: lyhyt kausi, tieto-aidon puute sekä lyhyet "elinajat" joukkueilla. Kohtaan lyhyt kausi on helppo tehdä korjaus, mikäli on rahaa. Ainahan aurinko jossain päin maailmaa paistaa. Kohtaan "tietotaito" voidaan taas vaikuttaa monella eri tavalla. Valmentajan (auttajan, kertojan jne.) käyttö on yksi parhaista.

Suomen "Tommi Piiras" kenties? Jutun kirjoittaja Timo Rantala kuvattuna Delandissä.

Valmentajalta löytyy tietoa ja taitoa korjata joukkueen virheitä ja estää joukkuetta oppimasta virheellisiä tekotapoja. Valmentaja toimii myös hyvänä auktoriteettina suunnittelussa ja "haukkumisessa".

Toinen aivan ehdoton apuväline on ilmavideo. On "täysin" mahdotonta havaita virheitä sekä niihin johtaneita syitä ilman ilmavideon lahjoimatonta kuvaa. Harjoittelu ilman ilmavideoita on lähinnä vapaapudotusajan keräämistä (sinänsä hyödyllistä) ja hauskan pitoa. Tieto-taitoa voidaan lisätä myös terveellä talonpoikaisjärjellä ja kerätyillä kokemuksilla. Kun lajiin vain todella keskitytään eikä sosi-

aalista puolta pidetä tärkeämpänä kuin itse urheilua.

Joukkueiden lyhyet elinajat poistamalla saadaan kaikki em. resurssit hyväksikäyttäen joukkue vasta todella kehittymään. Mikäli ensimmäisenä vuonna on hypätty yhdessä ja löydetty tasot sekä opittu joukkueen yhteen lentäminen, on selvää että näitä asioita ei seuraavana vuonna tarvitse painottaa niin paljon. Suurin osa vuoden hyppymäärästä voidaan käyttää uusien tekniikoiden ja vauhdin harjoitteluun. Seuraavana vuonna tilanne on vielä parempi jne. Vasta sitten on Suomessakin mahdollisuus tehdä uusia "huipputuloksia".

PARA-SHOP

Monipuolinen
laskuvarjokaluston
hankintapaikka

- * urheiluvarjot
- * pelastusvarjot
- * rinnevarjot
- * vetovarjot
- * ym. alan tarvikkeet

Myös käytettyä kalustoa

Ota yhteyttä ja kysy lisää!

MR-HANKINTA - Mauri Rajala

Osoite	Puhelin	Telefax
Kamajankuja 4 A 4	931-645 599	931-640 815
36240 Kangasala 4	auto 949-331 755	

National Parachute
Industries, Inc.

Vector

Performance
Designs

PRO
DESIGN

P/F
PARACHUTES
DE FRANCE

talon

Blanco

Yli 120 mahdollisuutta!

Laaja Ensokotimallisto sisältää yli 120 yksilöllistä Ensokotia. Niiden joukosta löydät varmasti oman kotisi - joko sellaisenaan toteutettavaksi tai oman suunnitelmasi lähtökohdaksi. Nouda Ensokotilehti '89 ja Ensokotilehti '90 lähimmältä Ensokotiedustajaltasi tai tilaa ne puhelimitse!

Tee luotettava valinta!

EG Ensokoti

Sinun Ensokotiedustajasi Puutaloteollisuus ry:n jäsen

Karl-Johan Blomqvist

Riihikamkatu 9 Porvoo. Puh. 144 322, auto 949-490 999

Kalakukkokisat Rissalassa -90

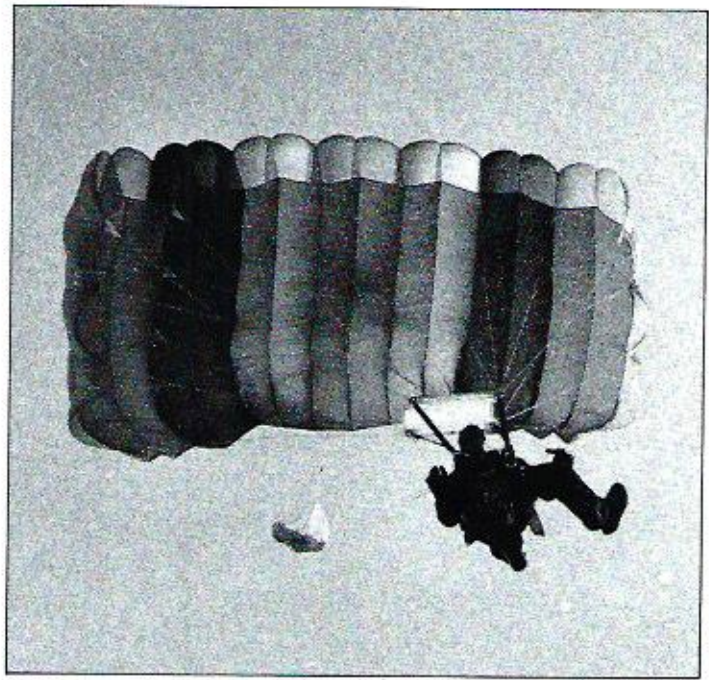
Para Ski SM-kilpailu käytiin tänä vuonna 23.-25. 3. kuupilaisten perinteisen Kalakukkokisan yhteydessä Rissalassa. Osanottajia varsinaisessa Kalakukkokisassa oli 45 ja heistä suurin osa oli A-sarjalaisia.

Itse kisa aloitettiin perjantaina erittäin hienoissa olosuhteissa, mutta perjantai oli varattu vain Para-Ski lajeille ja varsinainen Kalakukko-kisa alkoi lauantaina.

Lauantiaamu orasti edelleen kauniina ja olosuhteet hyppyosuuden aloittamiselle olivat erinomaiset. Ensimmäiset hyppääjät saatiin ilmaan hieman ennen 10.00 ja tuuli puhalteli tasaisesti noin 4 m/s. Maalialueella saatiin ihailla verrattomia venytyksiä sekä iskemättömiä polkaisuja. Henkilökohtaisessa kilpailussa terävimmässä kärjessä taistelivat **Timo Panula**, **Pekka Palotie** sekä **Sinikka Nieminen**. **Markku Palmu** joutui uusia kaksitoista hyppyä, joten hän vaani jatkuvana uhkana kärkikolmikolle. Joukkuekisassa **Nakaitus** sekä isäntäjoukkue **KLU1** kamppailivat tiukasti kiinnityksestä kalakukkokoon.

Neljännän kierroksen alkuaessa sää muuttui huonommaksi ja tuuli voimistui kisan kannalta uhkaaviin lukemiin. Yliuomari **Markku Paakkonen** kuljeskelikin huolestuneena pläkän ja tuulimittarin väliä. Lopulta kisa jouduttiin keskeyttämään. Lauantaina saatiin siis vain kolme kierrosta täyteen, ja tästäkin jäi vielä uupumaan Palmun rästihyppy.

Illaksi järjestettiin kaikista epäilyistä huolimatta yhteistä

illanviettoa koko kisaporukalle. Kilpailijat pääsivät purkamaan kisajännitystään sekä päivän tapahtumia rattoisan seurustelun ja jutustelun merkeissä. Etsittiin viimeistä lautausta seuraavan päivän koitokseen.

Sateinen aamu sai kuitenkin kisaväen ilmeet synkiksi ja alkoi uuvuttava odotus. Päivän edetessä pidemmälle kävi selväksi, että kilpailuja ei saada vietyä täysipitkinä läpi. Jännitys sen sijaan kohdistui siihen, että pääseekö Palmu vielä taivaalle, jotta 3. kierros saataisiin loppuun. Sen verran aukkoa onneksi löytyi, että mies saatiin hyppäämään. Ja polkaisun tulos 1 cm vei hänet jakamaan hyppyosuuden voiton Panulan kanssa.

Näin saatiin kilpailut urhei-

lulliseen päätökseen, sillä para-skin sääntöjen mukaiset vähimmäismääräiset kolme kierrosta pystyttiin hyppäämään, ja siten SM-mitalit voitiin jakaa. Mitallien kiillon lisäksi Kalakukkokisan palkintopöydät notkuivat upeista palkinnoista. Kilpailunjohtaja **Juha Rossi** kertoi olevansa hyvin tyytyväinen kisojen kulkuun, ainoastaan oikullinen sää meinasi tehdä tepposen, mikä ei tietysti lajin harrastajille ole mitään uutta. Ja miksipä hän ei olisi ollut tyytyväinen, sillä sujuivathan sekä kilpailut että järjestelyt leppoisaan savolaistyylillä letkeästi ja hurtilla huumorilla.

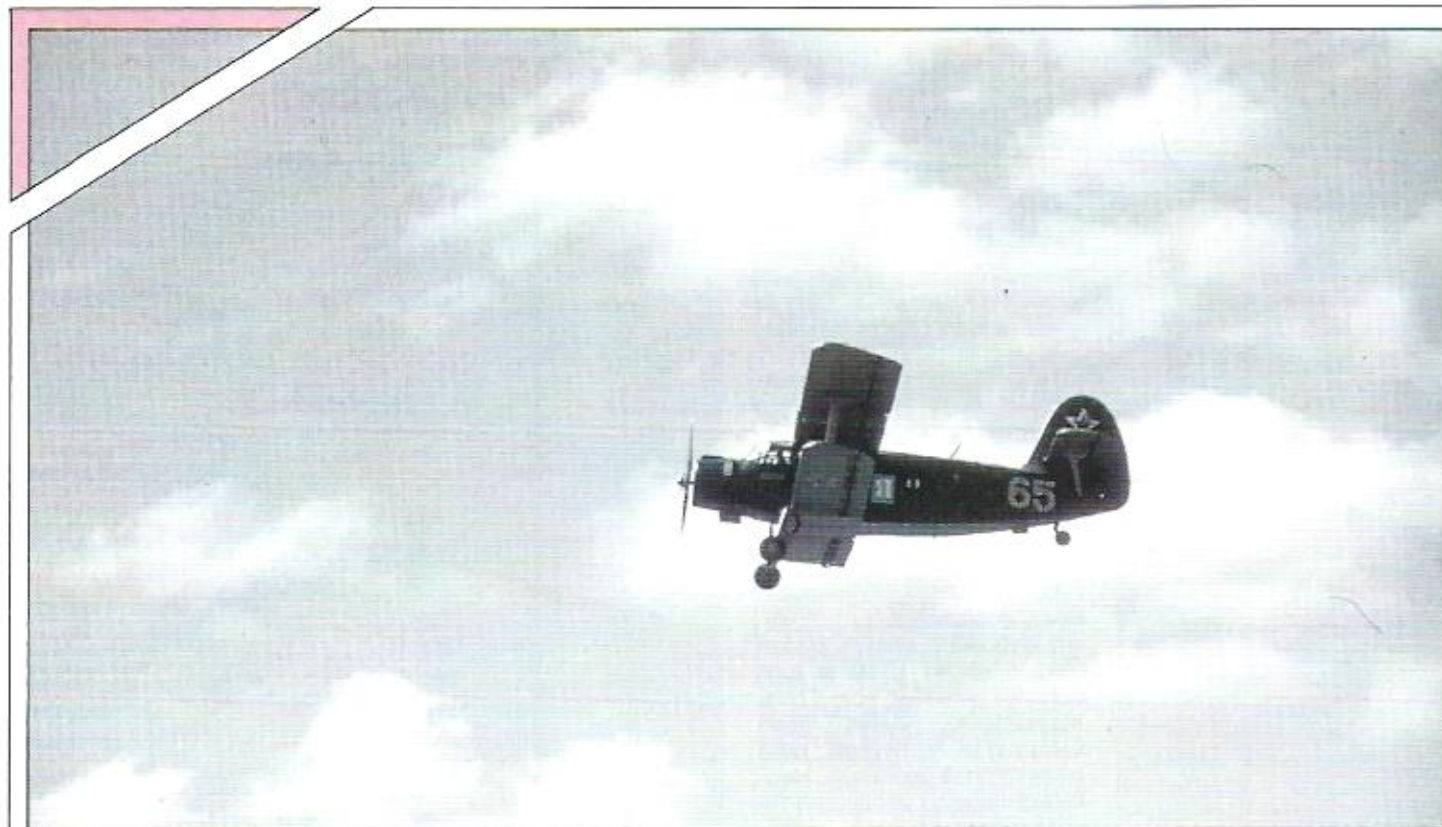
Kalakukkokilpailu, A+B-sarjat lopputulokset (20 parasta) 3 kierroksen jälkeen

	Yht.
1. Palmu Markku	0.04
1. Panula Timo	0.04
3. Palotie Pekka	0.04
4. Nieminen Sinikka	0.05
5. Anttolainen Markku	0.06
6. Salonen Risto	0.06
7. Toivonen Timo	0.08
8. Härkönen Rauno	0.08
9. Kontio Kalevi	0.09
10. Räsänen Mauno	0.11
11. Kantanen Juha	B 0.14
12. Paavilainen Janne	B 0.20
13. Ora Pekka	0.27
14. Kankainen Jari	0.42
15. Hirvonen Esko	0.52
16. Soininen Jussi	B 0.52
17. Heino Matti	0.58
18. Mälkki Marja	0.73
19. Ponto Risto	0.97
20. Vilkuna Riikka	1.04

Kalakukkokilpailu joukkuekisa. 3 kierrosta

	Yht.
1. Nakaitus	1.88
2. Neljäs Nainen	1.96
3. ULK	2.04
4. Siviilihyppääjät 3	2.11
5. KLU 1	2.15
6. Me muut	2.70
7. Saimaan laskuvarjokerho	6.74
8. Seka I	8.23
9. KLU 2	8.53
10. Kainuun laskuvarjokerho	9.59
11. Matamin-immat	12.00

Tarkista varusteesi ennen seuraavaa hyppyä! On sattunut useita todella vaarallisia tilanteita huolimattomuuden takia. Heitetään reppu selkään ja nouseaan koneeseen eikä tarkisteta varusteita. Älä kuulu tähän joukkoon, kyse on Sinun turvallisuudesta.

Kuva: Matti Lemmetti

Tapahtui Jyväskylässä 26. 05.–03. 06. 1990

Toukokuun loppuviikolla Jyväskylässä tapahtui. Odotettu neuvostoliittolaisten laskuvarjohyppääjien vastavierailu Jyväskylän ystävyyskaupungista Jaroslavlista alkoi 26. 05.

Seuraavana päivänä vietettiin JLK:n järjestämää ilmailupäivää, jossa laskuvarjoilun lisäksi nähtiin laaja skaala yleisilmailuakin.

Maanantaista perjantaipäivään hypättiin muuten vaan – siinä monelta hyppääjältä paikkaantui Antonovin

kokoinen aukko sivistyksessä.

Lauantaina alkoivat kerhon 20-vuotisjuhlakilpailut, joita jatkettiin vielä sunnuntaina aamulla parin uusintahypyn verran. Iltapäivällä sunnuntaina saateltiin naapurimaan vieraat paluumatkalle.

Teksti ja kuvat: Juha Ketola

Homma pyörähti käyntiin oikeastaan jo 24. 05., kun JLK:n laajasti ansioitunut pilotti Nyyssösen Ilkka työnnettiin junaan Lahden rautatieasemalla – määränpäänä Leningrad, taskussa vain menolippu. Matkaeväänä kehoitus hankkia paluulippu itse, ellei AN-2 tule Suomeen.

Eipä tarvinnut Ilkan lippuja ostella, sillä aikataulun mukaisesti Antonov rullasi Jyväskylän lentoaseman eteen – kaatosateessa. Tulomatka Leningradista kesti kolmisen tuntia.

Tuloreittikin sitten selvisi kaikille viimeistään sunnuntai-aamuna, kun Helsingin Sanomat otsikoi palstalevyden "Neuvostoliittolainen lentokone yllätti Imatran rajavartijat"

Kone oli tullut rajan yli varareitiksi määriteltyä reittiä pitkin – syynä se, että vieraiden lentolupa oli ilmeisesti paikallisten viranomaisten toimesta ilmestynyt tai -sana sanojen "reitti" ja "varareitti" väliin.

Varsinainen näytöspäivä valkeni viileänä mutta aurinkoisena. Siviililentelyä esittelivät Saariot S. ja P. – näytävä taitolento-ohjelma.

Väillä esiintyivät muut paikalla olleet koneet sekä lopuksi ilmavoimat Draken ja MiG-koneilla.

Meitä hyppyhenkisiä kiinnostavana nähtiin 55 hyppääjän ryhmähyppy kolmesta koneesta – DC-3:sta, AN-2:sta ja C-206:sta. Hyppy onnistui hyvin, Antonovin kippari tosin mutisi jotakin väärästä puljajärjestyksestä, oltuaan vähällä kaataa koneensa DC 3:n turbulenssissa.

Naapurin pojat hyppäsivät "trindemhypyn" ts. kaksi kuvunpäästää peräkkäin ja kolmannella alas. Seuraava näytöshyppy oli "kaksoishyppy" eli kaksi lähti samoissa valjaissa ja toinen irrottautui vasta kun toisen kupu aukeni. Kolmantena nähtiin varsinainen ilotulitus, kun kaksi hyp-

Exit ja rw-hyppyjä Antonovista paikallisin voimin.

pääjää läväytti 300 m:n korkeudella yhtä aikaa taivaalle 80 valorakettia. Ja välissä tietyksi muutama tandemhypy matkustaja valjaissa.

Pitänee muuten joskus hämärissä kokeilla tuota valopistooliammusten laukaisualustaa, joka jäi Jyväskylään. Pitäisi nimittäin olla homman vielä näyttävämpää, kun ei auringonpaiste himmennä valoammuksia.

Näytöksen kävijämääräksi kirjattiin n. 3 500 maksanutta katsojaa, joten vastaavaa yritystä voinee suositella muidenkin kerhojen varainhankintaan.

Viikolla hypättiin AN-2:sta, joka osoittautui ihan kelpo koneeksi kaikin puolin. Otti 15 hyppääjää ja ajoi 2–3 keikkaa tunnissa 1 000 2 000 metriin. Tätä kirjoitettaessa eivät koneen käyttökustannukset ole vielä tiedossa, mutta koneen miehistö ilmoitti lentävänsä tunnin kulutuksella 160 l/h kun ohjekirjat kertovat kulutukseksi yli 200 l/h. Koneessa oli moottoriöljyä reilusti mukana, joten kerholta löytyy, mikäli joku tähtimoottoriöljyä tarvitsee.

Varsinainen kilpailu hypättiin lauantaina 12. 06. – jälleen

oli Antonov tarpeen, sillä JLK:n C-206:sta poksahdi pakosarja sopivasti kilpailupäivän aattona.

Tarkkuus hypättiin joukkueja henkilökohtaisena kilpailuna. Joukkueita osallistui seitsemän. Kussakin joukkueessa viisi hyppääjää.

Lisäksi hypättiin temppukierros – itse asiassa kaksikin, mutta kuvaolosuhteista johtuen suurin osa toisen kierroksen hypyistä oli arvostelukelvottomia.

Toisen kierroksen loppuvaiheilla päätti AN-2 ryhtyä C-206:n seuralaiseksi ja kilpailut keskeytettiin.

Joukkuetarkkuudessa hyppäsivät ja sijoittuivat seuraavat joukkueet: Katso tulokset seuraavalla sivulla, samoin kun tarina jatkuu.

Venäläiset tarkkuushyppääjät osoittivat taitonsa. Välineistä huolimatta.

Jatkoa edelliseltä sivulta.

Palkintojen jako sujui sunnuntaiamuna malliin "kädet taskussa J. Toivo" – kielimiehiä muuten, päätellen jokusesta puheen joukkoon livahtaneesta englanninkielisestä lauseesta. Yrittivät siinä naapurin pojat ja tytöt silmät ymmyrkäsina ymmärtää, mistä puhe.

Palkintojen jaon jälkeen saateltiin vieraat (siis ulkomaiset) kohteliaasti tulliin, ja edelleen koneelle – lähtö tapahtui ainoastaan puolisen tuntia alkuperäisestä aikataulusta myöhässä. Tällä kerralla oikeaa reittiä pitkin. Koska paluureitti kulki osin meren yllä, jou-

duttiin koko porukalle hankimaan pelastusliivit vielä viime hetkellä.

Mainittakoon muuten, että se Antonovin vika – kidusmoottorin ajosuunnan vaihtajan rikkoutuminen – korjattiin vaihtamalla vastaavan toiminnan omaava komponentti tavallisesta lämmitysjärjestelmän venttiilimoottorista.

Kokonaisuutena erittäin hyvin onnistuneesta viikosta kiitos kaikille asiaan osallistuneille, sekä erityisesti Kauppi- sen Pentille, Kuusenmäen Tiinalle ja Anttolaisen Markulle (sekä pitkäpinnaiselle Vilku- nen Riikalle), jotka pääosin koko touhusta vastasivat.

Henkilökohtaisen tarkkuuden tuloslista muotoitui kahden kierroksen jälkeen seuraavaksi:

1. Kalinin Andrei	0.00
2. Kivinen Pekka	0.00
3. Panula Timo	0.00
4. Toivonen Timo	0.00
5. Horppu Anssi	0.03
6. Käyhkö Risto	0.03
7. Mälkki Marja	0.04
8. Kankainen Jari	0.05
9. Kontio Kalevi	0.05
10. Siltala Seppo	0.05
11. Shibnev Andrei	0.06
12. Heimo Matti	0.06
13. Kantanen Juha	0.06
14. Palmu Markku	0.07
15. Hakkarainen Matti	0.07

Kisojen Grand Old Man P. Ora tulosti itselleen 0.20, jolla hakkasi monta nuorempaansa – jälleen kerran.

1. VAARIT JA MUKALAT	0.09
Matti Heino	
Pekka Kivinen	
Jari Kankainen	
Petri Terho	
Timo Panula	
2. ULK	0.19
Marja Mälkki	
Riikka Vilkuna	
Markku Palmu	
Matti Hakkarainen	
Seppo Siltala	
3. ULKLU	0.27
Janne Paavilainen	
Timo Toivonen	
Risto Ponto	
Kai Korhonen	
Kalevi Kontio	
4. SIVILIHYPÄÄJÄT	0.34
5. JAROSLAVL	0.42
6. JLK	0.58
7. SEKAJOUKKUE	0.94

Joukkueiden nimetkin ovat ihan asiallisia – ensimmäisen osalla tosin lienee vaarilla päätynyt, mutta sehän ei ole uutta se!

Tempussa näyttää tuloslista seuraavalta:

1. Horppu Anssi	7.88
2. Kivinen Pekka	8.06
3. Terho Petri	8.38
4. Kankainen Jari	8.48
5. Vilkuna Riikka	9.15
6. Kalinin Andrei	9.18
7. Toivonen Timo	9.37
8. Siltala Seppo	9.49
9. Mälkki Marja	9.81
10. Ponto Risto	9.89

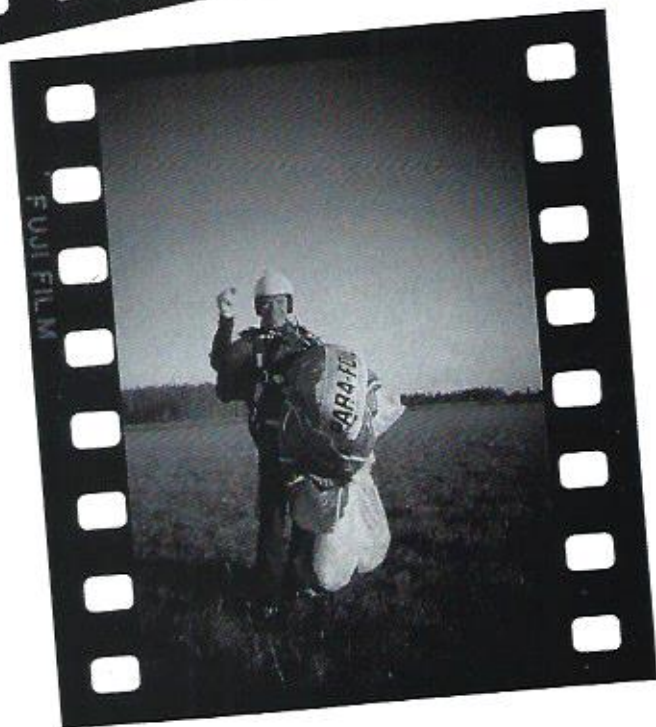
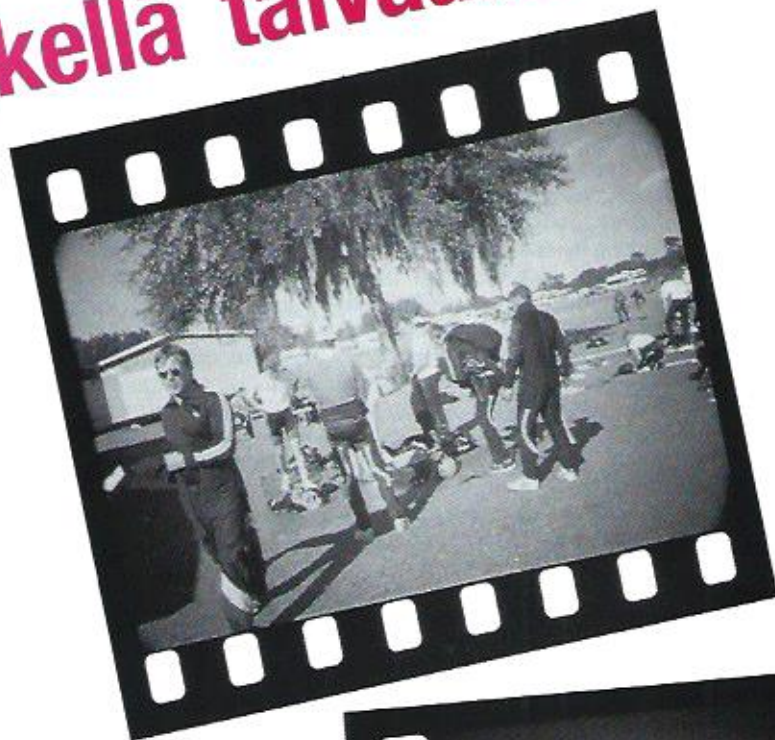
TAPAHTUMAKALENTERI 1990

Aika	Tapahtuma	Paikka	Lisätiedot
Laskuvarjohyppy			
22. 6.-1. 7.	Hypyleiri	Naarajärvi	KLU
25. 6.-1. 7. -90	RW-kutsukilpailu	Moskova	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
7.-15. 7. -90	Kuviohyppyjen SM	Helsinki	SIL/SLK
13.-18. 7. -90	Benelux Open, RW 4-/8-way	Belgia	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
19.-22. 7. -90	Benelux Open, CRW (r/s)	Belgia	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
23.-28. 7. -90	Benelux Open, Taito/tarkkuus	Belgia	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
17.-27. 7. -90	CISM:n sotilasmestaruuskilp.	Saksan LT	LjK
18.-22. 7. -90	RW-kilpailu	NL, Vologda	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
21.-29. 7. -90	Kuviohyppyjen PM	Norja	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
4.-12. 8. -90	Taito/tarkkuus SM	Oulu	SIL/OLK
10.-18. 8. -90	Karoly Huse/ Taito/tarkkuus	Szolnok, Unkari	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
26.-28. 8. -90	EM-juniorikisat (taito/tarkk.)	Ranska	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
elo-syyskuu?	Hypymestari kurssi III/90	Räyskälä	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
7.-16. 9. -90	Taito/tarkkuus MM	Jugoslavia	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
22.-30. 9. -90	Eurooppa-Cup (RW/CRW)	Ranska	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
27.-30. 9. -90	Tekninen kongressi	Englanti	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
27. 10. -90	Kalustoseminaari	?	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
loka-marraskuu	Koulutuspäällikköseminaari	?	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
loka-marraskuu	Kilpailijapäiveri	?	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198
17. 11. -90	Pohjoismainen laskuvarjokokous	Islanti	SIL/Eero Kausalainen p. 90-370 198

Toivioretkellä taivaalle

Turkulaiset ovat vihdoin luopumassa Suomen eristyneimmän laskuvarjokerhon maineestaan, ja suuntautuvat jo ulospäin. Kuten aina uusissa hankkeissa, kaikki tahtoo mennä vähän yli, ja siksi yhteyksiä onkin pitänyt lähteä hakemaan maamme rajojen takaa.

Teksti ja kuvat: Ulla Mansikka

Joukko Äbolaisia parailijoita päätti lähteä Pohjolan sika-kinkkujoulua pakoon, kokosi iskuryhmän, paikoi syksyn töitä ja osti lentoliput Floridaan, säänpalvojen pyhättöön. Menneen vuosikymmenen joulukuussa ryhmä räjähti istui enemmän tai vähemmän silmät harittaen Hki-Vantaalla ja nousi Tampaan vievään koneeseen. Armeijan puolijoukkueeteltaan oli hyvissä ajoin tilattu kepit paikalliselta dealerilta, joten hädän päivää ei pitänyt tuleman. Tosin Mertsiltä vietiin heti turvatarkastuksessa puukko.

Paikan päällä ehdittiin pari päivää ihmetellä z-hillsin touhuja ja jopa hypätäkin, kun säävaurio iski ja oli pakko hankkia asuntoauto. Yöpakkanen ja kusiaiset purivat, ja kaiken lisäksi alkoi sataa. Sadetta kesti ikuisuuden, ja se oli pisin viispäiväinen, mitä kukaan oli koskaan nähnyt! Koko syksyn meitä oltiin vingutettu jutuilla alligaattoreista, kalkkaroista ja vesimokkasiinikäärmeistä, mutta ne ilmeisesti jäättyivät jouluyönä pysytyyn 12 asteen pakkaseen.

Jouluboogeja varten oli paikalla kolme DC-3:a, Southern Cross, Mr. Douglas ja Our Douglas, joista jälkimmäisestä hajosi moottori kesken lennon. Risto ja Kristian pääsivät pullistelemaan hätähypyllä. Our Douglasia korvaamaan saatiin Sky Van, joka otettiin ihastuksella vastaan, ainakin

meidän puoleltamme. Erässä tiukassa exitissä Wilden haa-lareista jäi grippi käteen, joten se valmiista kuvista.

Maailmalla oli ilmeisesti kiertänyt väärää huhua keskuksen lopetusaikeista, koska Phoenixiin oli ilmaantunut vain reilut parisataa hyppääjää. Taivaalle päästiin kuitenkin riittävästi, 4-6 hyppyä päivässä. Organisoituiden pokat oli jaoteltu ryhmiin hyppykokemuksen mukaan, 0-200, 200-500 ja yli 500 RW-hyppyä. Tosin yli 500 hypyn ryhmässäkin näki vielä varsin heikkoja suorituksia, useimmiten saksalaisia, jotka painuivat veikkolaan tai eivät koskaan päässeet kuvaan kiinni, koska "pohja putosi niin lujaa" (!??). Vain yksi yli 20:n tähtiyryksistä onnistui, vaikka perusasioista tähden lentämisessä jankutettiin jatkuvasti.

Suomalaisena oloa ei tarvinnut hävetä muuta kuin viinakaupassa, jossa pojat vähän hermostuivat.

Keskimääräinen yli 500:n poka oli siinä 15-16 sutistia, yli 20-wayta oli ehkä kymmenkunta, joista 29-way suurin. Itselleni ainakin, jolle siihenastisin suurin oli ollut 8-way, tunne seistä 23:ntena lineupissa oli varsin mielenkiintoinen. Haluaa lisää!

- Mitään kovin isoja kuvia ei koko aikana tehty, Jerry Birdin 44-way yritys oli suurin.

Floridan aurinko teki tepposiään, vai mitä tuumitte siitä,

että ikuisesti-kova-kypärä-Enkvist osti itselleen huuvan! Maailmassa ei ilmeisesti ole enää mitään pysyviä arvoja.

Henri ja Joannie pelastivat meidät useammin kuin kerran pulasta, ja riggeripalvelut Sunshine Factoryssa olivat loistavat. Ikuisesti kiitollisuuden (ja varmaan muussakin) velassa tapa yrittää korvata oli syöttää pariskunta täyteen ostereita ja olutta. Vaikka matkamme ei ollutkaan säiden

(vuosisadan katastrofi) ja ihmisten vähyden (= väistämätön tason lasku) puolesta paras mahdollinen, saimme kuitenkin oppia yhtä sun toista siitakin maasta (paskatankin tyhjennys sujuu ainakin Uncle Krisiltä), eikä enää pelotla mennä muualle Suomeen hyppäämään. Kesällä nähdään, näin Strawberry.

Antonov-28 Ruotsissa

Sundsvallin laskuvarjokerho järjesti pienet boogiet heinäkuun 21–28 päivinä. Kaikkien hyppääjien iloksi he olivat saaneet käyttöönsä Aeroflotin Antonov-28 koneen, joka on varustettu vieläpä peräportilla uloshyppyjen helpottamiseksi. Kone ottaa 20 hyppääjää ja vie heidät 4 000 metriin 15–20 minuutissa. Kerho otti boogeeihin maksimissaan 200 hyppääjää ja iltaohjelma riitti hyppyjen ohella. Kolmena iltana viikolla siellä on rokkibändi soittamassa. Oppilashypyt olivat seis koko viikon ajan. Heillä oli oma oppilasyksikkö ennen varsinaisia boogeeja. Silloin on käytössä kaksi C-206:sta.

Freestyle videolla

Nyt on kehitetty hieno tapa kilpailla: kuvaat free-style-hyppysi videolle ja lähetät nauhan kilpailuun. Ei tarvitse lähteä kalliille matkalle kisa-paikalle vaan hommat hoituvat oman kerhosi hyppytoiminnan ohella.

Onko tämä tulevaisuuden laji ns. etäiskilpailu? (toim. huom). Kyse ei ole pelkästään vain freestyle-hyppistä, sillä kameramiehen osuus arvostellaan ja hän yhdessä hyppääjän kanssa muodostaa joukkueen.

Valmiit nauhat tulee lähettää elokuun 1. päivään mennessä ja ne arvostellaan ammattilaisten toimesta.

Tuomaristoon kuuluvat Sherry Schrimsher, Norm Kent ja Mike "Michigan" Sandberg. Kymmenen parasta "joukkuetta" kutsutaan finaaliin, joka pidetään Texasissa syyskuussa Texas 20-way-kisojen yhteydessä. Lisätietoja kisasta ja mahdollisen kopian entry formista saat Eerolta Suomen Ilmailuliitosta.

Unofficial 16-way

Jo toiset perättäiset epäviralliset 16-way pohjoismaiden mestaruuskisat järjestetään elokuun 2–5 päivinä. Tällä kertaa paikkana on Tierp/Gryttjom Ruotsissa. Edelliset kisathan olivat Malmilla 1989 (ks. lehden edellinen numero) Nämä kisat alkavat muodostua jo perinteeksi ja kenties tulevaisuudessa saamme niille jonkinmoisen virallisen muodon. Se lienee mahdollista, sillä kyseisten kuvien hyppääminen on mahdollista sekä säännöllinen harjoittelu. Uusia isoja koneita on käytössä ja molemmissa maissa. Kisako-

neena on Twin Otter varustetuna isolla hyppyovella (tai aukolla), sillä ainoa ovi taitaa löytyä Malmilta SLK:n Twin Otterista.

Joukkueiden määrää ei ole rajoitettu/maa, mutta edellytetään kuitenkin kokemusta, jotta voi hypätä isoja kuvia turvallisesti. Joukkueiden täytyy olla koottu saman maan kansalaisista, sillä pohjoismaalaisia sekajoukkueita ei hyväksytä. Kisoissa hypätään kuusi kierrosta, mutta palkintojen jakoon riittää jo kaksi kierrosta mikäli sää on huono. Joukkueella saa ja toivotaan, että olisi oma videokuvaaja, sillä tuomarointi pyritään tekemään il-

mattimainen leima. Hyvän paperin, runsaiden värikuvien sekä hienon ulkoasunsa vuoksi lehti tulee olemaan kallis tekijöilleen. Toisaalta Keski-Euroopan markkinoilla on runsaasti saksankielistä väkeä.

Turvatiedotteita

Uudet nopeat ja koukkulaskuja vaativat kuvat ovat saaneet aikaan useita loukkaantumisia eri puolilla maailmaa lähinnä alastulovaiheessa.

Tämän vuoksi mm. British Parachute Association Ltd. on julkaissut turvatiedotteen kupujen vuoksi. Kysymyksessähän ovat lähinnä Blue Tracks, Excalibur-kuvat. Kokematto-

Rahaa RW-hypyillä

Syyskuussa on kaikilla halukkailla mahdollisuus tienata rahaa RW-hypyillä. Ihan helppoa se kuitenkin on, sillä taitoa ja pisteitä pitää löytyä ennenkuin kukkaroon tulee täytettä. Raefordin hyppykeskuksessa järjestetään kansainvälinen rahakisa 4-way joukkueille ja rahaa on jaossa kaikenkaikkiaan 20.000 \$. Kuusi parasta joukkuetta palkitaan, mutta voittaja vetää kyllä suurimman potin eli 10.000 taalaa. Houkuttelevat tahn tuo kuulostaa, mutta lienee tavoittamattomissa suomalaisille joukkueille. Kyseessä on kaikkien aikojen suurin rahakisa mitä koskaan on pidetty ja uskon maailman parhaiden joukkueiden osallistuvan kisaan. Kisoissa on tiettyjä erikoisuuksia kuvien suhteen ja jokainen kierros alkaa samalla kuvalla (Meeker). Lisäksi joukkueita hyvitetään kokemuksen mukaan, joten ei ammattilaisjoukkueet ovat tasavertaisessa asemassa huipuihin nähden. On löydetty niin sanottu tasointijärjestelmä, joka on jo hyväksi havaittu golfin yhteydessä. Kilpailujen pääsponsorina toimii Pra-Flite Inc. Lisäksi tietoja kisasta saa kyselemällä Eerolta SIL:sta.

Blue Track-perhe kasvaa

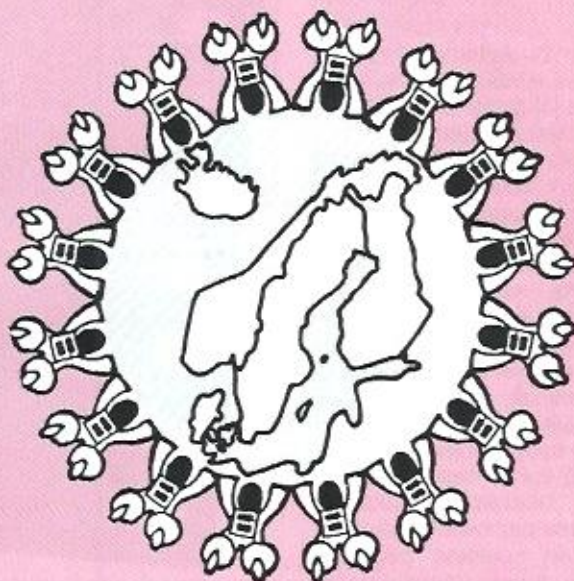
Ranskalaisten valmistama, suuren suosion saavuttanut Blue Track kupu on mallistoltaan vallannut alaa hyppääjien keskuudessa. Varsinaisen perheen isä ja äiti BT-60 ja BT-50 ovat saaneet rinnalleen siskon ja isoveljen. Markkinoille on tullut BT-40 ja BT-80 joista viimeksimainittu sopii myös tandem-hypyille.

Takaiskujakin on tullut, sillä tietojemme mukaan Blue Trackin myynti lopetetaan Yhdysvalloissa. Syynä on kai paikallinen tuotevastuulaki, jonka kanssa ranskalaiset eivät halua painiskella. Todennäköisesti heillä on ollut jotain vastoinkäymisiä. Ne kuvat mitä tällä hetkellä on vielä myynnissä myydään pois ja sitten niitä ei amerikan markkinoilla enää myydä.

Twin Otterin ovi

Kaikkien SLK:laisten riemuksi Twin Otterin on saatu vihdoin ja viimein ovi. Hyppytoiminta on muuttunut mukavaksi eikä tarvitse palella mennessä 4 000 metriin. Suuri kunnia ja kiitos kuuluu Leskisen Hantalle, joka aikaa ja vaivaa sääste-

UNOFFICIAL 16-WAY NORDIC CHAMPIONSHIPS

mavideon avulla. Hypyt maksavat 90,- SEK/ 4 000 m.

Lisätietoja saa joko SIL:sta tai SLK:sta.

Uusi lehti ilmestynyt

Olemme jälleen kerran saaneet uuden alastamme kertovan julkaisun, Blue Sky. Nimestään huolimatta lehti on saksalainen ja sen kertoo hyppäämisen lisäksi vapaa-ajan muista toiminnoista sekä jonkin verran myös matkailusta. Näytynumeron nähtyäni, voin sanoa ulkoasun olevan todella hienon eikä värikuvien käyttöä ole säästely. Kuvat olivat todella hyviä ja koko lehden ulkoasusta uhkui am-

mat hyppääjät eivät ole osanneet hallita kupua ja tehneet virhearviointeja minkä seurauksena on useimmiten ollut vakavia loukkaantumisia.

Lisäksi ongelmia on ollut myös ilmassa, sillä nopeasti lentävien kupujen kanssa on sattunut myös yhteentörmäyksiä. Ympäristön seuraaminen on jäänyt vähäiselle huomiolle.

Eivätkä kyseiset kuvat ole pärjänneet myöskään näyttöhyppyillä varsinkin kun alastulalue on ollut pieni. Mukavia, hauskoja ja nopeita kupujahan ne ovat, mutta aina on muistettava pitää ne osaavissa käsissä.

lemättä touhusi oviprojektin kanssa. Piirustukset ja oven osat olivat valmiina pitkään, mutta IH:lle ei kaikki ollut selvää ihan hetkessä. Vaikka kuinka asioita kiirehdyttiin niin pakolliset paperityöt veivät kaksi ja puoli kuukautta, ennen kuin ovi voitiin asentaa ja herrat olivat tyytyväisiä.

Ovihan on kaksiosainen, jotta streamerit ja linjat ajo voidaan suorittaa ilman, että koko seinä avataan. Aukaisu- ja sulkemis mekanismi on helppo eikä siihen kulu aikaa kuin muutama sekunti.

Vaikka hypättäisiin samalta korkeudelta useamman ylilenon aikana, voi oven sulkea välillä. Jonkin verran kaksinkerroin oleva ovi madaltaa oviaukkoa, mutta suurempia vaikeuksia ei RW-joukkueilla ole ollut uloshypyissä.

Hypymestaritkin ovat oppineet oven madaltavan vaikutuksen lyötyään päänsä muutaman kerran oven karmiin. Kunhan saimme lisää kokemuksia ja tietoa niin kerromme lisää. Jotakin haittaa ovesta on ollut, sillä jotkut ovat valittaneet hajusta ja silmien kirvelystä.

Naisten uusi ME

Kuviohyppyjen uusi naisten ME-kuvio tehtiin Ranskassa perjantaina 6. 7.-90. Mukana oli myös kaksi suomalaista, Liisa Mattila ja Laura Venäläinen, jotka molemmat kuuluvat Helsingin Helsingin Las-kuvarjokerhoon. Itse kuvio, joka oli 80-naisen muodostama, pysyi kasassa ennätykselliset 14,5 sekuntia. Mukana oli naikkosia 17 eri maasta ja hyppeyn oli valmistauduttu huolella. Tytöt kävivät jopa harjoittelemassa ja esittämässä taitojaan toukokuussa Ranskassa missä heidät hyväksyttiin ryhmään mukaan. Tarkempi selostus tapahtumasta seuraavassa numerossa.

Laskuvarjoureilua 60-vuotta Neuvostoliitossa

Suomesta oli edustustehtävissä vain kuviohyppyihin 4- ja 8-hengen joukkueet, sillä tarkkuus- ja tempukisaan ei osallistujia löytynyt. Kilpailu oli hyvin järjestetty ja puitteet olivat tyylikkää, kuten olettaa saattaakin. MI-8 koptereita ja Antonov-2 koneita oli rivissä eikä bensaa säästelyä. Suomalaisen menestys oli mukava, 4. sija molemmissa lajeissa. Mukana oli myös maail-

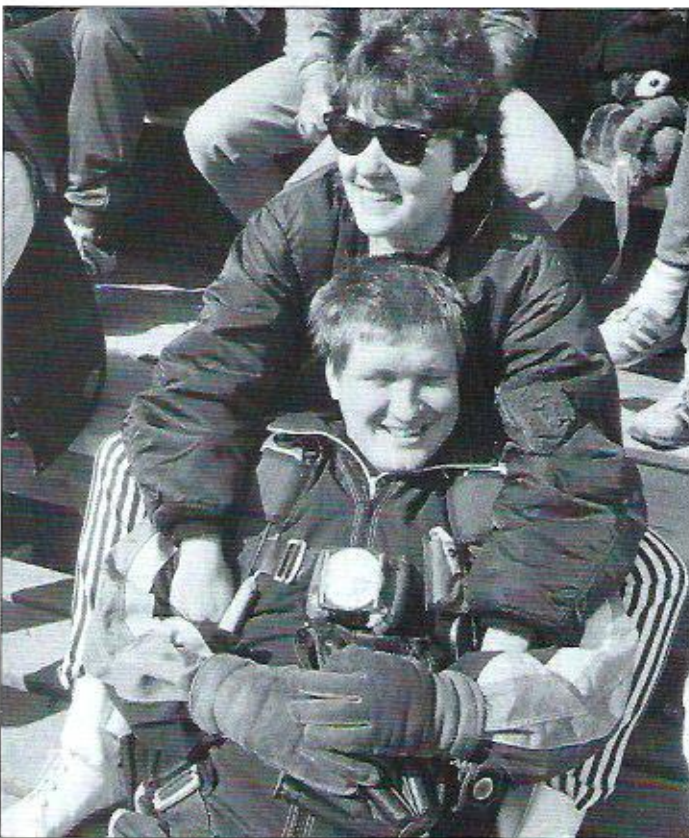
man huippumaita ja MM-kisojen mitalijoukkueita. Samoin siellä oli konventionaalisen puolen kärkinimiä ja tarkkuudessa piippi soi jatkuvasti kun poljettiin 00 tuloksia. Tarkempi matkakertomus kuvien ja tuloksien kera seuraavassa Laskuvarjoureilussa, 3/90 ilmestyy syyskuussa.

Para Ski MM-91

Tämän vuoden Para Ski SM-kisojen perusteella on nimetty valmennusryhmä, mistä karsintakisojen perusteella sitten lopullinen joukkue nimetään. Valmennusryhmään kuuluu kaikkiaan 11 kaveria. Itse kisoihin lähtee joukkue jossa on

Texas Instruments AN/APS-9A Individual Global Positioning System, tulee ensi vaiheessa laskuvarjojoukkujen käyttöön. Viisi kiloa painava paketti mahdollistaa varjon varassa suunnistamisen. Eri-tyisesti siitä on hyötyä, kun hypätään korkealla ja avataan varjo välittömästi (HAHO-hyppy).

AN/APS-9A mahdollistaa paikanmäärityksen 16 metrin tarkkuudella, tietyissä olosuhteissa vieläkin tarkemmin. Varjon varassa tapahtuva navigointi perustuu Navstar-satelliitteihin, jotka antavat kolmiulotteisen paikanmäärityksen laitteelle. Erikoisjoukkojen

johtoryhmän lisäksi 4 + 1 kilpailijaa. Para Ski lienee pisimmällä valintaperusteiden kanssa, sillä karsintakisoja löytyy kaikkiaan neljä kappaletta. SM-90, tarkkuus SM-90 vain hypyt, syysturnee-90 vain hypyt, suurpujottelukisat tammikuun ja helmikuun -91 sekä viimeisenä Para Ski SM-91. Näiden perusteella pitäisi joukkue saada järjestykseen ja parhaat miehet MM-kisaan.

Apuväline huonosti ohjaaville oppilaille?

Yhdysvaltain armeija on saanut ensimmäiset henkilökohtaiseen käyttöön sopivat paikanmäärityslaitteet. Elektronikan ihme, oikealta nimeltään

laskuvarjohyppääjät ovat tuoneet varjonsa valmistajan lupaamalla tarkkuudella maali-alueelle.

Keniassakin hypätään

Jos joku on menossa Keniaan, niin kannattaa ottaa yhteys paikallisiin hyppääjiin. On tosi eksoottista touhua.

Kenia sijaitsee itä-Afrikassa päiväntasaajan paikkeilla. Pääkaupunki Nairobi on n. 100 km etelään päiväntasaajasta, joten lämpöä riittää vaikkakin sen korkeus merenpinnasta on 1500 m. Kenialaiset hyppääjät, joita on kuusi, edustivat eri kansallisuuksia ja kolme heistä oli vain työkomennuksella siellä. Yksikään

heistä ei ollut syntyperäinen kenialainen vaan viisi oli eurooppalaisia ja yksi jenkki.

Kenttä on Wilson Airport, muutama kilometri Nairobien keskustasta, luonnonpuiston vieressä. Hyppääjät pitivät majaa Aero Club of East African tiloissa ja hyppykoneena oli C-182. Varsinaista laskuvarjokerhoa siellä ei ole. Touhu ei ole mitenkään virallista ja koko maassa ei ole mitään lupakirjoja tai määräyksiä hyppäämisen suhteen. Hormma pitää näpeissään saksalainen Harro Trempenau (yli 4000 hyppyä), joka on paikallinen hero ja omistaa kaikki Kenian siviililaskuvarjot. Kolme Cludia, Fury ja patjavavarjot. Toimii myös Kenian paikallisen LJK:n Red Devilsien kouluttajana. Muiden hyppääjien kokemus oli alle 150 hyppyä. Varsinaisia alkeiskursseja ei järjestetä, vaan Harre kouluttaa joskus satunnaisesti kavereitaan. Hyppyyhinnot olivat kovat johtuen vuokratoneesta, n. 15 USD kahdesta tonnista. Vastaavasti ruoka ja olut on halpaa ja hyvää.

Wilsonin kentältä noustessa näkee selvästi Nairobien keskustan, luonnonpuiston ja eläimet. Ilma on lämmin jopa 2500 metrin korkeudessa kentästä eli 4000 metriä merenpinnasta. Kone nousi hitaasti ja aukaisut ja maahan-tulot olivat kovia mutta maiseimat olivat upeat. Hyppäämisen taso ei ollut kaksinen pienistä hyppymääristä johtuen, mutta hauskaa se oli.

Hyppäsimmekin myös Masai Maran luonnonpuistossa lähellä Tansanian rajaa villieläinten ja alkuasukkaiden asuma-alueella. On huima tunne tulla maahan kirahveja väistellen ja seisoa yksin varjo sylissä keskellä savannia ja toivoa ettei ole leijonien ruokatunti. Koikeikaa, jollette usko. Naivasha-järvelle hypättyämme tustuin sekä luonnonvaraisiin neekereihin että aitoon kolonialistiseen tyyliin rakennettuun maatilaan ja Oxfordin englantia puhuvaan maanviljelijään. Siinä on kontrastia kerrakseen.

Vaikka olet käynyt Hercules-Boogiet ja Z-hills'in karke- lot niin tässä on jotain uutta joka ei takuulla unohdu ikinä. Ei niinkään RW:n tai hurraamisen kannalta, vaan pelkkänä kokemuksena. Lisätietoja allekirjoittaneelta.

ParaGear

The best known name on the planet.

When it comes to skydiving, Para-Gear is the best known company worldwide!

The best, year after year, in:

- Inventory
- Selection
- Big 160-page catalog
- Competitive pricing
- Fast shipping anywhere on the planet

More individuals and organizations worldwide use Para-Gear for all their equipment needs than any other.

Don't you deserve to have the best working for you too!

Send for your catalog Today! Catalog + Air Mail Postage to Europe, South America, Canada, Alaska, Hawaii, APO, FPO: \$6.50.

Catalog + Air Mail Postage to Africa, Asia, Australia: \$8.00.

para-gear **equipment co.**

3839 W. OAKTON STREET • SKOKIE, IL 60076 USA • (708)679-5905 • TELEX: 724438 • FAX: (708)679-8644
\$25.00 minimum on credit card purchase

Dealer Inquiries Invited
Member Parachute Industry Association

Tandemhyppääminen on hauskaa

Tandemruno

Tandemilla pojat hyppää
tytöt heti kyytiin lykkää
tavoitteena ensi koitos
joka myöskin kääntyy voitoks

Tandemissa kyyti hurmaa
kaikki epäilykset surmaa
pr-homma kaikkein suurin
ylittääpi uutismuurin

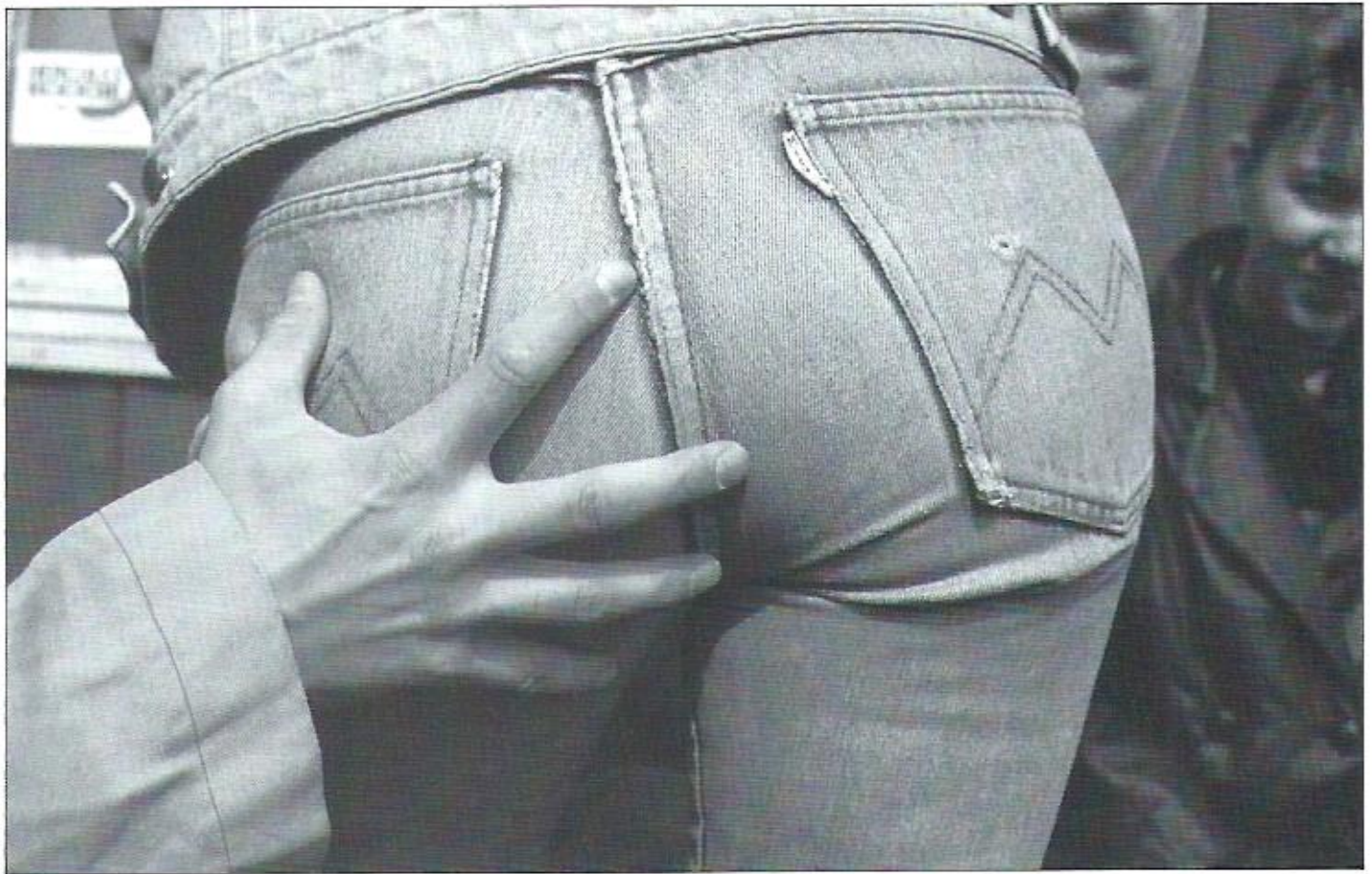
Oikein ruma mestari
jopa erottuupi partneri
näkyä joka mittari
hälyttääpi dytteri

Niinkuin keinun heilahdus
on tuo varjon avaus
uusi vaihe alkaa tää
joka muiston värittää

Maahan leijuu pari nyt
yhdessä tuon hypyn hypännyt
vielä vähän pyörittää
yleisöä viihdyttää

Lopuks viimein hyöhennys
eipä kuulu tömähdys
tyytyväisyys kuitenkin
on varma tandem-pilotin

Hyvän organisoijan tärkeimpiä piirteitä on pystyä pitämään mielenkiinto yllä itse harjoitteluun. (Photo Timo Rantala).

Hyvä "coach" tiedostaa hypyn tavoitteet
eli

Vihjeitä organisointiin!

Toteutuakseen RW-hyppy tarvitsee muutakin kuin ison läjän innokkaita hyppääjiä. Hyppy pitää suunnitella, hyppääjät valita/etsiä, harjoitella ja hypätä. Tämä tarvitsee johtajan: organisoijan! Organisoijan ei välttämättä tarvitse olla keikan paras, eikä paras hyppääjä välttämättä ole paras organisoijakaan. Älä siis itse pelkää organisoida hyppyä, miettiminen kouluttaa itseäsi parhaiten. Seuraavassa joitain vihjeitä mitä kaikkea täytyy ottaa huomioon.

Kuvat: Lehden arkisto

Pidä "homma hanskassa"

Ensimmäinen hyvä tae piloille menevästä hypystä alkaa porukan kokoamisella kuiville. Yksi on vessassa, yksi soittaa tyttö/poikaystävälleen, jotain ei muuten vaan kiinnosta kuivat jne. Tämä saa muut hiiltymään odotellessa vain jotain sekä sinut organisoijana pyörimään ympäriinsä kuin puolukka... Hyvä "tiimihenki" on poissa ja omat organisoijan taitosi epäilyksen alla.

Pidä koko ajan kova komento, älä tingi. Näin myös maineesi tehokkaana ja hyvänä organisoijana kasvaa, ja sen mukana uskottavuus sekä auktoriteetti. Käytä hyväksesi joitain tehokeinoja kuten varamiehen ottamista puuttuvan tilalle, hyppylippujen tai rahojen keräämistä etukäteen, yleistä paheksuntaa jne. tilanteen mukaan.

Suunnittele kaikki etukäteen

Sinun tulee päättää millaisen hypyn haluat organisoida. Joka keräät ensin hyppääjät ja

suunnittelet hypyn joka on mahdollista sillä väellä tai siten suunnittelet ensin hypyn ja sen jälkeen keräät väen jolle se sopii. Kumpikin tapa toimii. Heti jos yrität tehdä vähän kumpaakin samalla hypyllä, epäonnistut.

Kuinka vakavissaan aiotaan hypätä?

Etukäteen pitää porukan "vakavuusaste" olla myös kaikille selvä. Hypyn tavoitteet täytyvät olla etukäteen harkittuja. Lähdetäänkö päästämään paineita ulos ihan vain funmielessä, oppimaan tikkausta ja lähestymistä, tekemään enätystä jne. Kaikki syyt ovat erittäin hyviä, kunhan vain kaikki sen hyväksyvät. On aivan selvää että jokaisella on omat syynsä lähteä hyppäämään ja maksamaan siitä. Jos he lähtevät sinun organisomalle hypylle, odottavat he saavansa siitä juuri sitä mitä tulivat hakemaan. Näin ollen muista aina selvittää kaikille todelliset tavoitteet, vakavuus-asteen. Älä "huijaa" kehtään.

Hypyn vaikeusaste

Seuraavaksi tulee tietää kuinka suunnitellaan itse hyppy porukalle, joka sinulle on. Täytyy olla selvillä siitä, mikä on vaikeata ja mikä ei. Usein vain keksitään jokin kiva kuva tai tekotapa ja sanotaan: "Tuo näyttää hyvältä, hypätään sitä kunnes se onnistuu!" Se ei tule välttämättä ikinä onnistumaan. Sitä voisi verrata esim. punntien nostoon: "Nostelenpa tuota 100 kilon tankoa kunnes se nousee." Ei onnistu. Pitää aloittaa 40 kilosta ja pikkuhiljaa nostaa tavoitteita!

Tekijöitä, jotka vaikuttavat hypyn vaikeusasteeseen löytyy viisi:

1. Kuvion koko

3-donut on helpompi tehdä kuin 6-donut, ja se taasen on helpompi kuin 15-donut jne. Jos porukka ei ennen ole hypännyt donuteja, on aloitettava 3-waystä. Näin ei viiden muun tarvitse katsoa vieressä kun kolme ensimmäistä ei saa donutia kasaan. Ensiksi siis tulee päättää kuvion koko: mitä suurempi se on, sitä vaikeampi se on tehdä (mikäli kysymyksessä on sama muodostelma).

2. Keskustan näkeminen

Toinen vaikeusasteeseen vaikuttava tekijä on kommunikatioyhteys kuvion keskustaan – keskustan näkeminen. Mitä vaikeammin se on nähtävissä, sitä vaikeampi on hypy. Siis esimerkiksi 8-way

"open stairstep diamond" on paljon helpompi kuin timantti, jossa kaksi katsoo kuvasta pois, joka taasen on helpompi kuin "hope diamond", jossa neljällä on naama pois keskustasta.

3. Kuvion muoto ja otteet

Seuraava tärkeä asia on kuvan rakenne, tai kuinka monesta kohtaa kuva on tuettu otteilla. On huomattavasti helpompaa tehdä 64-way diamond kuin 64-way donut. Timantti rakentuu keskustasta joka suuntaan ja näin ollen sen kasaaminen tukeutuu otteiden ottamisen mahdollisuuteen kasaamisvaiheessa. Kuuden zipperi on helpompi kasata kuin kuuden katti, katti voi mennä ylös-alas ja aaltoilla kun zipperi taasen on vakaa ja vahva. Zipperissä voi esimerkiksi auttaa hitaammin pu-

toavaa pelkästään sillä kun kerran on otteilla kiinni, mutta auta armias kun tämä samainen hitaammin putoava on esimerkiksi katin kärjessä. Hän kelluisi koko ajan yläpuolella koska kuvion rakenne ei mahdollista otteita useammasta suunnasta.

4. Brainlockit eli muistaminen

Seuraavaksi tulee tietenkin muistamisen vaikeus. Esimerkiksi Guy Manos on huomannut erään mielenkiintoisen seikan: "Olen valmentanut joukkueita ympäri maailmaa ja huomannut, että jokainen muodostelma on vaikea bipolen jälkeen!" Bipoleissa on niin monta eri tekijää joita täytyy mieltä kuten: rinta alas, katse keskelle, korkeat otteet, lennä boxissa, maksimoi putoamis-

vauhti, käänny tätä kautta, ota ote tuota kautta, käänny loppuun asti ja kaikki muut pikku asiat joita tiedämme bipoleissa olevan. Siihen sitten kaikki keskittyvät koneen kiivetessä korkeuteen, jopa liki 100 % energiasta menee sen miettimiseen. Hypyllä sitten bipole menee erittäin hyvin, mutta joku aina breikkaa seuraavan kuvan.

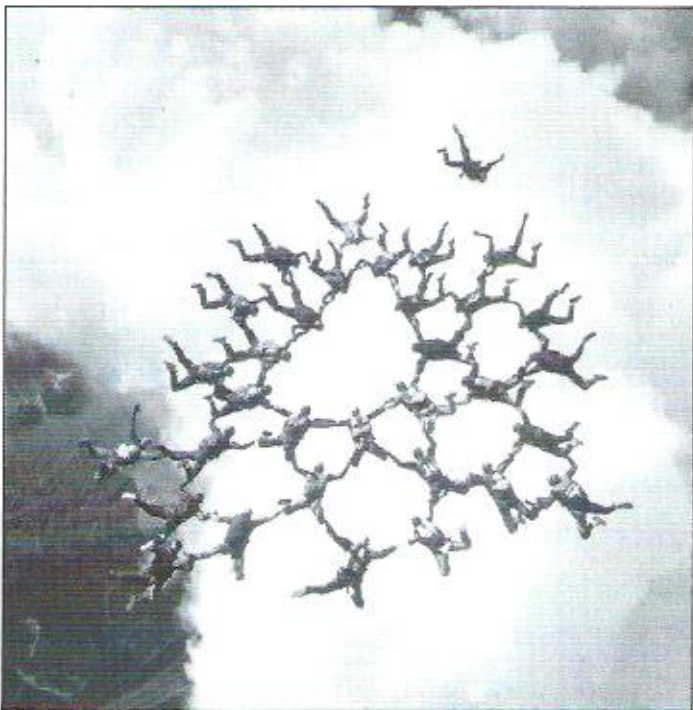
Jos haluaa todella oppia vain liikkeen, voidaan muistitekijä jättää pois hypyltä ja hypätä liike drillinä. Esim. bipole, donut, bipole, donut jne. Mutta mitä kaikki tekevät? Suunnittelevat harjoitushyppyjä kuten: bipole, avohaitari, donut, snowflake, star jne. 80-90 % energiasta hypyllä menee bipolen jälkeisen kuvan muistamiseen. Eli jos vähennät muistitekijöitä, lisää keskitymistä lentämiseen.

5. Harjoittelu

Viides tekijä on harjoittelu. Mitä enemmän harjoittelet, sitä varmemmin hypy onnistuu. Kaikkihan tämän tunnustavat kun on kyse maaharjoittelusta. Mutta entä ilma-harjoittelu? Useat toteavat huonon hypyn jälkeen, että se meni huonosti ja siinä ja siinä mokattiin. Suunnitellaan uusi hypy seuraavalle kerralle ja taas alkaa raskas muistaminen ja keskityminen. Kun taas juuri huonosti menneeltä hypyltä saa aikaan oivan listan virheistä ja vaikeuksia tuottavista asioista. Ja juuri näitä asioita täytyy harjoitella. Helpoiten se käy menemällä hyppäämään juuri samaa hyppyä uudelleen ja uudelleen. Ei tule edes uusia muistirasitteita ja energiaa säästyy tekniikan hiomisen keskittymiseen.

Kaikki maailman huippujoukkueet toistelevat useasti hyppyjään. Näin säästyy aikaa ja energiaa uudelta keskittymiseltä uuden hypyn muistamiseen, raskailta lautakuivilta, virheiden etsimiseltä jne.

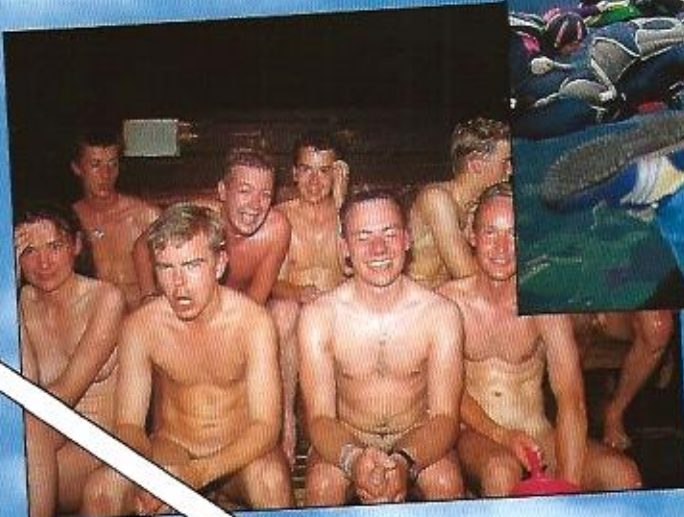
Yhteenvetona voidaan sanoa, että kun suunnittelet hyppyä pidä ne pieninä, pidä katsekontaktit keskustassa, pidä ne vahvoina hyvällä rakenteella ja otteilla, pidä hypyt helpoina muistaa ja toista niitä mahdollisimman paljon. Näin menestyksesi organisoijana on taattu.

Arvoisa lehden lukija!

Olet saanut tämän lehden kotiisi, vaikka et välttämättä ole lehden tilaaja, sillä lehti on lähetetty kaikille joiden tilaus on ollut voimassa 4/89 tai sen jälkeen. Jos meinaat jatkossakin lukea näitä tarinoita niin maksa tilausmaksusi ellet ole sitä jo tehnyt. Maksun voi osoittaa Las-kuvarjourheilulle Talousosuuspankki Pk, 504601-116560, vuosikerta vain 70,-. Laita osoitetiedot tarkasti. Kiitos.

Guy Manoksen ajatuksia muokkaili Timo Rantala.

Juhannus-Boogie Immolassa

Juhannusviikon viettäminen SLK:n kanssa oli meille monelle Iik:laiselle uutta. Monellakaan ei ollut kokemusta aikaisemmista SLK:n leireistä ja sitten piti olla järjestämissä sitä. Innokkaita oltiin ottamaan vastaan joukko hyppääjiä, mutta kukaan ei tuntunut olevan halukas tekemään asian hyväksi mitään. Lopulta talkoohenkeä alkoi löytyä ja mikä oli tulos?! Saatiinko SLK tyytyväiseksi ja olimmeko itse tyytyväisiä viikkoon?

Sää ei näyttänyt suosivan leiriläisiä ainakaan alku viikolla. Jengit yrittivät treenata mahdollisimman paljon, mutta moni keikka taisi jäädä liian matalaksi. Onneksi jengi keksi hyvän ajanvietteen tymäpäivien varalle; ruutupallon. Paikallinen 'roudaaja' keräsi kokoon porukkaa ja halukkaita tuntui aina olevan. Joillain näytti jopa hyppääminen häiritsevän pelaamista. Otterin hajoaminen keskellä viikkoa alkoi hiukan pelottaa, sillä porukka puhui jo pois-lähdöstä ellei konetta saataisi kuntoon. Kone saatiin kuntoon ja leiri jatkui. Kaikesta huolimatta Otterilla lennettiin yli sata poka tuona viikkona. Paikallisen kerhon uniformi oli myös käytössä, mutta ketään ei näyttänyt kiinnostavan siitä hyppääminen. Jokunen poka siitäkkin taisi tulla alas ja samalla pääsi yksi Otterin pilotti verestämään edellisen kesän muistojaan uniformin 'kapteenina'.

Viikon kuluessa hypättiin yllättävän paljon isoja kuvia ja tandem-hyppyjä. Oli tosi kiva, että SLK:sta löytyi kokeneita hyppääjiä jotka roudasivat porukkaa isompiin kuviin (Kiitos Janne ja Masa). Näin monelle pikku-kerholaiselle tuli mahdollisuus saada olla mukana 'hero-kuvissa'. Tandem-hyppyjä hypättiin öin ja päivin. Mukana olivat pilotit, tyttöystävät, vaimot, lapset ja tietysti ulkopuoliset ummit. Työtä nämä tandemit vaativat hyppypiloteilta, mutta hyvin he näyttivät jaksavan.

Hurraus-jengikään ei ollut unohtunut pois. Se piti huolen juhlimisesta, joka jatkui läpi koko viikon. Jengit lopettivat treenaamisen loppuviikosta, jolloin heitä saattoi vasta odottaa 'hurrausta'. (Joku malttamaton 'treenaaja' taisi joutua jo keskellä viikkoa hunningolle!) Mielikuvitus-takaan ei näyttänyt juhlijoilta puuttuvan; nukkumapaikkoja löytyi teitan oven edestä, saunasta, autosta, kuusen alta, koneesta, auton alta...

Hauskaa oli, että porukka näytti viihtyvän (ja saatiin rahat pois). Kanssa-hyppääjiä piristivät SLK:n gimma-jengi, joka juhli oman Erjan synttäreitä taivaalla shampanja pullojen kanssa ja miehiset urokset, jotka antoivat silmäniloa nakuhyppyllään. Loppuviikolla alkoivat ympärillä pyörivät hyppääjät ja hurraajat tuntua häiritseviltä rauhan rikkojilta, mutta kun sunnuntaina sitten porukka hävisi ja viimeiset hyppääjät nousivat Otteriin, oli olo kuin orvolla. tuo viikko oli mennyt sittenkin liian nopeasti.

MYYDÄÄN • OSTETAAN • MYYDÄÄN • OSTETAAN

Halutaan kopiot

Jos vain joltakin löytyy kellari- tai arkistoistaan Suomen Laskuvarjokerhon toimintakertomuksia seuraavilta vuosilta: 1960, -61, -62, -63, -66, -72 ja -75, niin ottaisitko yhteyttä.

Pekka Palotie, Kuusitie 3 B 44, 00270 Helsinki, puh. 90-477 2620.

Myydään

Erittäin siisti, vastatarkastettu varjokokonaisuus. Pääpuku XL-CLOUD, valjaat JAVELIN. Hypätty alle 200 hyp. Varavarjona patja ORION (käyttämätön). Myös mittari, kypärä. Hp. 9 700 mk. Puh: 941/732 651 Marko.

Myydään

- Javelin -88
* Fury -88; n. 100 hyppyä
* Firelite -88
- Centaurus -88
* Para-Foil 282 -88, n. 50 hyppyä
* Cirrus -88
- Centaurus -88
* Titan -85; n. 500 hyppyä
* Cirrus -88
Edullisesti puh. 941-674 709, iltaisin 941-783 650, soittopyyntö Markku Anttolainen

Myydään

Renegade 232 Sq ft 9-tunnelinen Phantom 26"-varavarjo Chaser-valjaat Hypätty 300 kertaa, hyväkuntoiset
puh. 90-844 797/koti Eero R.

Myydään

Siisti varjokokonaisuus Vector, Firelite ja Swift patjavarvarjo Hypätty 400 hyppyä. Väri musta/lila. Hinta 9.000 mk
Marke 90-832 600 koti ja 90-857 3115 työ

Myydään

Hyvin pidetty ja siisti kokonaisuus
Valjaat: Warp III (siniset) Reserve: Phantom 24"
Main: Pegasus (460 hyppyä)
Hinta: FIM 4.500,-
Tiedustelut: Pekka Palotie puh. 90-483 357

Myydään

Para-Ski tai muuten vaan nautittavaan hiihtoon huippusuksia edullisesti:
Suurpuikkarit Dynamic VR 27 Geant, 205 cm, käyttämättömät, tehdaspaketissa. Hinta vain 1.100,- FIM.

Suurpuikkarit Dynamic VR 27 Geant, 200 cm, Salomon 957 Composite siteet, kuin uudet, hinta vain 1.400,- FIM.

Suurpuikkarit Atomic 635 RS 200 cm, Salomon 957 Equipe siteet + sauvat. Tosi hyvät. Hinta vain 1.200,- FIM.

Erikoispuikkarit Atomic 633 SL 190 cm, Salomon 957 Composite sitee. Lähes käyttämättömät. Hinta vain 1.300,- FIM.

Tiedustelut: Pekka Palotie, puh: 90-477 2620

Halutaan ilmaiseksi

Olen keräämässä kaikenlaista vanhaa laskuvarjokamaa varastoon mahdollista museota/historiikki näyttelyä varten. Mikäli olet tai kerhonne on poistamassa vanhaa kalustoa niin alkää heittäkö pois vaan toimittakaa allekirjoittaneelle tai soittakaa. Otan vastaan melkein mitä vain. Varsinkin vanhat valjaat ja varjot ovat tosi tarpeeseen. **(Eivät takuulla mene ankkureiksi).** Suuret kiitokset jo etukäteen. Pekka Palotie, Kuusitie 3 B 44, 00270 Helsinki, puh. koti 90-477 2620.

Myytävänä videokamera JVC/VHS-C/CCD. Erittäin sopiva RW-treenaus käyttöön (testattu).

Kunto = uutta vastaava! Soita Zero: 90-718 168 tai SLK 378 827/Zero, Petu, Pastori

Myydään

Turbo 220gf Rainbow. 100 hyppyä H. 2 000,-. Tied. Einarri 90-359 800.

Seuraavassa numerossa tarinaa mm. Rw-SM kisoista, konventionaaliset SM-kisat Oulussa, Moskovan taivaalla, Naisten ME-kuvio, 16-way kisat Ruotsissa, lentäjien ajatuksia ym ym. Ilmestyy syys-lokakuun vaihteessa!

Sinä tiedät millaisessa kodissa haluaisit asua. Me tiedämme kuinka ajatuksesi toteutetaan.

Yksilölliseen asumiseen

Ensokoti

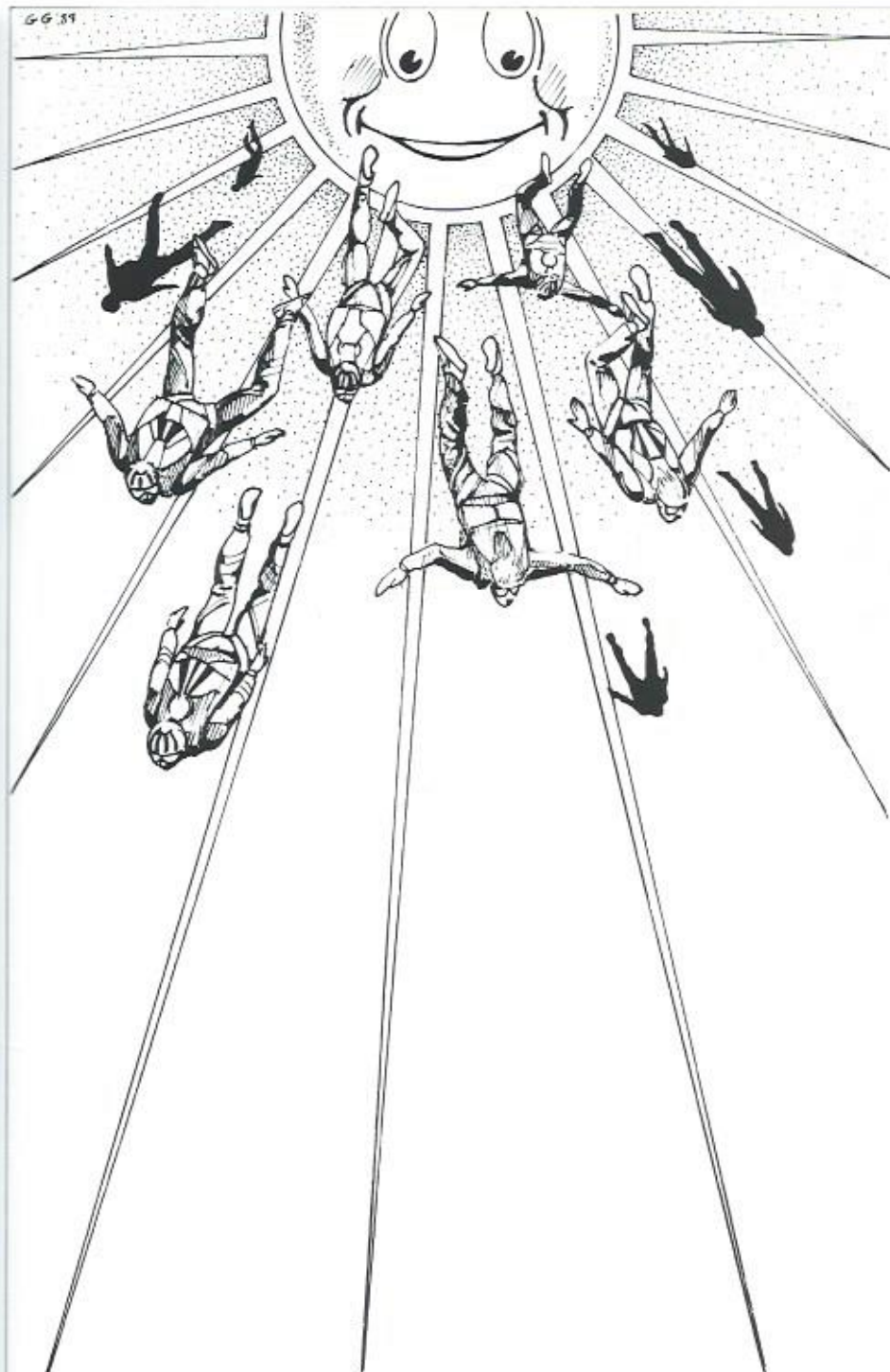
SUOMEN TALOTEOLLISUUS OY

Säynätsalon Talotehdas 40900 Säynätsalo

(941) 627 611 telefax (941) 627 755

Varmista lehden saanti jatkossakin. Maksa tilausmaksu Talousosuuspankki Pk 504601-116560 Vuosikerta vain 70,- Laita nimesi ja osoitteesi tarkasti

Huom! Olet saanut tämän lehden, vaikka tilauksesi ei välttämättä ole voimassa!

Did You
Know That

Sunshine Factory

on

Suomalainen Laskuvarjoryitys

Meidän varastosta löytyy kaikki yleisimmät varjomallit ja repputyypit.

Sunshine Factory myy ainoastaan T.S.O. hyväksytyä laatua.

Puhelinsoitto, postikortti tai telefax ja hommat hoituu kuin itsestään, yhtäkkiä huomaat hypääväsi uusilla ja tyylikkävillä hyppyvarusteilla.

Varjot on tarkastettu määräysten mukaisesti, pakattu hyppyä varten ja mikä kaikkein parasta; varustettuna erikois toivomuksesi mukaisesti, ja samaan hintaan.

Ota yhteyttä puhelimitse: 990-1-813-788-9831/Henri
Tai telefaxilla: 990-1-813-788-5107

Postikortilla: Sunshine Factory
38529 5th Avenue
Zephyrhills, FL 34248
USA

Sunshine Factory auttaa parempaan ja turvallisempaan hyppämiseen.

Hyvää Hyppykautta
and
BLUE SKIES AND SAFE JUMPS!!

Suomen Ilmailuhuolto Oy on perustettu tammikuussa 1990. Osakkaita yrityksellä on 42, joista suurin on Suomen Ilmailuliitto r.y. Huollon toimitilat sijaitsevat Malmin lentoasemalla, samassa rakennuksessa kuin liiton toimisto. Kokopäivätoimisena yhteyshenkilönä toimii laskuvarjotarkastaja Jukka Saarensilta.

Yrityksen päätoimialana on urheilu- ja pelastusvarjojen tarkastus, pakkaus, korjaus, ym. huolto. Huollamme myös muita kevytilmailuun liittyviä välineitä kuten riippuliitimiä, kuumailmapalloja, ultrakevyitä jne. Yritys myös myy, valmistaa ja tuo maahan kaikkia kevytilmailuun liittyviä tarvikkeita.

Kausalainen Eero 90/4 /EK

Maratonkuja 1 A 2
01280 VANTAA

ILMAILUHUOLTO OY

PALVELUKSESSANNE

TARKASTUKSET

KORJAUKSET

PAKKAUKSET

Paljon hyviä maahantuontisopimuksia, jos olet hankkimassa uutta varoja niin pyydä tarjous!

Myyntiä suoraan hyllyltä, hyvä valikoima kaikkea tarpeellista. On mittaria, hanskoja, dyttäreitä ym. ym.

HOIDA OMA VARUSTUKSESI AJOISSA KUNTOON.
TOIMITA SE JOKO TOIMITILOIHIMME HELSINKI-MALMIN LENTOASEMALLE, LÄHETÄ POSTITSE TAI KÄYTÄ OVELTA OVELLE-PALVELUJA.
AUKIOLOAIKAMME ARKISIN KLO 8.00—16.00. TERVETULOA.

PUHELIN 90-374 1426, FAX 90-374 1551
LASKUVARJOTARKASTAJA JUKKA SAARENSILTA

LISÄTIETOJA MYÖS: TOIMITUSJOHTAJA TIMO RANTALA